

Giới thiệu Dạ Mị

Tình dậy, cô phát hiện mình lại xuyên không trải qua một kiếp người nữa. Mới tỉnh dậy lại phải tranh chấp gia sản của cha mẹ đã bị tai nạn mà mất với anh chị em, một chết cô rồi.

Chuyển tới Forks an dưỡng tuổi già cô làm quen với một gia đình ma cà rồng, đồng thời cũng phát hiện mình xuyên vào Twilight. Không sao, kinh dị hơn cô cũng đã từng trải qua rồi, hơn nữa dị năng dạ mị điều khiển vẫn ở bên cô nha~ lo cái gì?

Nhưng có ai làm ơn nói cho cô biết! Tại sao cái tên Edward kia cứ bám theo cô thế hả? Không phải hắn nên dặt tay hạnh phúc ngôn tình với nữ chính Isabella hay sao?!!

Truyện nữ chính trải qua nhiều thế giới, linh hồn đã là một bà cụ hơn trăm tuổi rồi. IQ của con gái rất cao nhưng EQ lại chính là con số âm(*cười đến sáng lạn*) nên đôi khi hơi khổ cho anh nam chính he he. Cặp đã định sẵn là nữ chính với anh Edward rồi nên ai không thích thì có thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chuyển Nhà

Trong khu vườn của một toà biệt thự cổ kính, có một thiếu nữ khoảng 16 tuổi đang ngồi thưởng trà. Mái tóc bạch kim dài suôn mượt lấp lánh dưới những tia nắng mùa thu, đôi mắt xanh ngọc bích sâu thẳm khiến người nhìn như bị hút hồn vào một hố đen sâu hun hút không có lối thoát. Chiếc mũi cân đối, đôi môi anh đào chúm chím, làn da bạch ngọc, dáng người thon thả, nhỏ nhắn. Đây tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành và đây cũng là Anna - nữ chính của chúng ta.

Thân thể này tên là Anna de Vincent, con gái của một thương nhân người Pháp giàu có tên là Andrew de Vincent cùng với một công nhân Anh có tên là Hellen Wallker. Mất cha mẹ trong một vụ đi du thuyền bị đắm tàu. Cô bé là người duy nhất còn sống sót trong vụ tai nạn đó. Não bộ bị tổn thương, hôn sâu trong ba tháng liền nhưng lúc tỉnh lại thì thân thể này đã bị Lương Bích Thân cô chiếm giữ.

Lúc cô tỉnh lại đã là chuyện của hai tháng trước. Khi tỉnh lại cô không những không được nghỉ ngơi mà lại còn phải tham gia cái vụ tranh đoạt gia sản như trong phim. Anh chị em không bị cô tổng vào nhà thương điên thì cũng là vào tù bóc lột nửa đời còn lại rồi. Thật đáng thương! Ai bảo muốn đấu với cô làm chi để rồi bị kết cục như vậy cơ chứ. Trách ai được, ha ha.

Cô đã xuyên qua nhiều thế giới khác nhau, đã có nhiều thân phận. Từ ăn mày cho đến nữ hoàng, có thân phận nào mà cô chưa từng trải qua. Thế giới từ thật đến ảo cô cũng đều đã thử nghiệm hết rồi. Thế giới này chắc chắn có điều huyền bí bởi vì cô - Anna de Vincent chính là một minh chứng rõ ràng nhất. Cô chính là một vampire nha~. Cái vẻ đẹp yêu mị này chính là từ cái thân phận vampire mà ra.

Theo trí nhớ của thân thể này thì cả cha và mẹ của cô đều là vampire thuần chủng. Có thể nói Anna chính là một vampire có thân phận cực kì cao quý. Nhưng gia tộc Vincent là một gia tộc ăn chay nên họ đã tự chế tạo ra thứ gọi là Huyết Viêm thay cho máu người. Huyết Viêm có nhiều hình dạng đủ thể loại, từ viên thuốc cho đến xê xui đều có thể là Huyết Viêm. Huyết Viêm đều có một điểm chung là đều có màu đỏ au như máu(Dĩn: thì nó vốn dĩ là từ máu chế thành mà~_~).

Anna đang đợi vị luật sư được người cha quá cố của cô thuê để tuyên bố tài sản cho mọi người trong tộc biết, nhưng thật đáng tiếc là người nghe được cuối cùng cũng chỉ có mình Anna cô mà thôi.

Lúc luật sư Richard đến, ông thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy trắng tóc bạch kim đang thản nhiên uống trà. Ông thờ dãi trong lòng, vì sao một cô bé mới có 16 tuổi mà tâm cơ lại nặng như thế?

"Oh, rất vui vì ngài đã đến, luật sư Richard." Anna lịch sự đứng dậy nói, cô đưa bàn tay mềm mại ra tỏ ý làm quen. Richard cũng lịch sự bắt tay lại và chào hỏi:

"Rất vui khi được gặp cô, tiểu thư Vincent." Ông ngồi xuống chiếc bàn trà màu trắng, cô rót cho ông một tách hồng trà rồi nói:"Vậy chúng ta bắt đầu bàn vào vấn đề, ông không ngại chứ thưa luật sư."

"Oh, tất nhiên là không rồi, tôi đến đây là vì điều này cơ mà."

"Vậy bản di chúc của cha tôi, ông ấy bàn giao như thế nào?" Anna mỉm cười nhẹ nhàng, hỏi.

"Ngài Vincent đã giao cho mỗi người con của mình một phần tài sản bằng nhau, nhưng nếu ai trong mỗi người không có khả năng quản lí số tài sản ấy thì những người con khác sẽ được chia đều số tài sản của người kia." Richard nhấp một ngụm trà làm dịu cái cổ họng khô rát vì nói nhiều của mình rồi ông tiếp tục nói:"Vị bây giờ chỉ còn lại mình cô là có thể quản lí số tài sản ấy nên tất cả gia sản của ngài Vincent đều sẽ chuyển sang tên của tiểu thư."

"Ồ, thì ra là như vậy, tôi đã hiểu rồi, nhưng bây giờ tôi muốn chuyển nhà." Anna khẽ khàng nói nhưng lại có ý không cho từ chối.

"Vậy tiểu thư muốn ở đâu? Ngài Vincent có một biệt thự ở vùng Tây Âu nước Anh, một biệt thự ở miền Đông nước Pháp,..." Ông kể một loạt chuỗi biệt thự, đáng về rất hợp tác.

"Tôi muốn ở một nơi ít ánh nắng mặt trời, ít người." Cô đưa ra mong muốn của mình.

"Thế thì Forks ở tiểu bang Washington sẽ rất hợp với cô đó." Richard hơi ngạc nhiên nhưng cũng biến mất rất nhanh. Ở cái tuổi hiểu động này, ít ai sẽ chọn nơi đó chứ đừng nói đến là một tiểu thư quyền quý.

"Tôi muốn căn biệt thự đó sẽ chứa nhiều sách và trồng một ít hoa cỏ..." Cô dừng một lát rồi lại tiếp tục nói..."...mong là nó sẽ có nhiều hoa oải hương và bồ công anh."

"Được thôi, chuyện đó rất dễ mà."

"Trong vòng hai tháng tới tôi sẽ đi du lịch một chút, khi trở về tôi mong mọi thứ sẽ được sắp xếp ổn thoả."

"Được, không vấn đề gì." Ông nói bằng một giọng chắc nịch.

"Làm phiền ông rồi, tạm biệt, chúc ông đi đường vui vẻ." Cô mỉm cười chào tạm biệt với Richard.

"Vâng, chúc cô một ngày tốt lành thưa tiểu thư." Ông mỉm cười đi về phía cổng.

Anna mỉm cười vui sướng, cuối cùng cũng được hoàn thành ước nguyện bấy lâu nay là du lịch vòng quanh thế giới rồi. Trong các lần xuyên không, cô thích lần này nhất vì cô có tiền, có quyền, cuộc sống thoải mái đều theo ý muốn của mình. Hơn nữa năng lực điều khiển vẫn còn bên cô nha, thật là may quá đi. Kiếp trước bỗng dưng mất năng lực khiến cô hoang mang nhưng bây giờ thì không phải lo nữa rồi, hi.

Đồ ăn ơi, cảnh đẹp ơi, hoa ơi, sách ơi,...chờ ta nha~ ta sắp đến với các bé rùi đây he he!!!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đến Forks

Dưới sân bay của Seattle, có một thiếu nữ tóc bạch kim xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, cân đối đang kéo vali hướng đến một người đàn ông tuổi trung niên. Hai người lịch sự bắt tay nhau rồi vào ngồi trong xe. Chiếc xe lăn bánh đến thị trấn Forks.

Vâng, hẳn là mọi người cũng đoán được hai người đó là ai. Đó chính là Anna - nữ chính của chúng ta cùng với luật sư Richard.

Hai tháng qua Anna đã đi được rất nhiều nơi như cánh đồng hoa oải hương Provenci nổi tiếng ở Pháp, thư viện Admont - Admont, Áo, Vạn Lý Trường Thành ở Trung Quốc,... Cô cũng được thưởng thức nhiều món ăn ngon và lạ mắt. Suốt tầm được nhiều sách hay và có được vài hạt giống hoa rất đẹp.

"Chuyến đi này hẳn là rất thú vị có đúng hay không thưa tiểu thư Vincent?" Luật sư Richard thân thiện hỏi một câu.

"Đúng vậy rất thú vị, có rất nhiều thắng cảnh đẹp mắt." Anna cười tươi, cô hào hứng kể về chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình. Lúc cô kể xong cũng là lúc xe đến nơi.

Căn nhà quét sơn màu trắng rất đẹp, hoa hồng leo bám vào tường nở hoa rực rỡ càng tô điểm thêm sức sống cho căn nhà. Tường có được trồng sát rìa tường sau nhà. Bồ công anh màu trắng rung rinh trên ban công tầng hai. Mùi hoa oải hương thoang thoảng càng làm cho con người ta dễ chịu, khoan khoái.

Trong nhà có hai phòng ngủ, một phòng tắm, một phòng ăn, một phòng khách và một gara. Những phòng còn lại đều để sách. Tất cả đều trang trí theo phong cách cổ điển, đơn giản nhưng không mất đi vẻ quý phái. Điều khiến cô hài lòng nhất đó chính là nó có nhiều sách và mỗi phòng đều đựng một bình hoa oải hương rất đẹp.

"Wow, rất tuyệt vời luật sư ạ!" Cô vui vẻ nói.

"Đây là đều là ý tưởng của vợ tôi đó." Ông tự hào đáp trả, về mặt nhu hoà, hạnh phúc.

"Ồ, vậy làm phiền ông gửi lời cảm ơn của tôi tới bà nhà nhé."

"Tất nhiên rồi, tôi sẽ nói." Richard vui sướng nói.

"Cảm ơn ông rất nhiều, luật sư ạ. Cứ một tháng ông hãy gửi cho tôi một thùng Huyết Viêm hình kẹo mút nhé. Muộn rồi, ông nên về đi thôi kéo bà nhà lại lo." Ý đuôi người rất rõ ràng.

"Được, vậy tạm biệt cô, tiểu thư Vincent." Ông nói xong rồi thì liền đi về phía xe đang đậu trở về nhà mình.

Khi chiếc xe đã khuất bóng sau rừng cây, Anna liền đóng cổng, đóng cửa chạy một mạch lên phòng ngủ chén một giấc ngon lành.

Chào Forks, từ giờ chúng ta sẽ là hàng xóm của nhau!!!!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Gặp Gia Đình Nhà Cullen (1)

Anna rời giường từ sớm để tìm trường học. Muốn biết tại sao cô lại phải rời giường sớm chỉ để đến trường học thôi ư? Đơn giản bởi vì cô bị mắc phải chứng bệnh nan y đó là mù đường thâm niên.

Bình thường ở những nơi có ánh sáng thì cô còn có thể xác định phương hướng để mà đi, nhưng bây giờ mây mù che kín thế này thì lấy đâu ra mặt trời chỉ đường aaa... Đáng lẽ cô nên mua la bàn chỉ đường hay là cô cứ đi vòng vòng quanh đây có khi lại gặp được kì ngộ như trong mấy bộ ngôn tình nữ cường ấy(Dinh:*khoé môi co giật*mọi người thông cảm, con gái tôi...nó bị bệnh hoang tưởng giai đoạn cuối ạ*nước mắt rơi là chã*

Anna:*phi dép lao vào đầu tác giả*con tác giả chết tiệt, mi lại dám phá huỷ hình tượng xinh đẹp, thanh lãnh của ta

Dinh:đồ con bất hiếu rồi mày sẽ biết tay tao*gào lên rồi ôm cục u chạy mất dạng*)hehehe.

Anna chạy chiếc Mercedes A - Class vòng vòng trên con đường mòn(Dinh:*chảy hắc tuyến*đường mòn đó chỉ là con đường dài thẳng không ngã rẽ thôi. Cô chắc mình đang đi đúng con đường đó không thể?!!) và trọng điểm đó chính là...đường đến trường ở hướng ngược lại cơ mà!!!

Đi xe được một lúc thì cô thấy một biệt thự trong rừng. OMG!!! Biệt thự trong rừng thế này...có khi nào là biệt thự ma không nhỉ?(Dinh:*hắc tuyết*cô gái à biệt thự của cô cũng ở trong rừng đấy nhé!!!

Anna:*không thèm nghe vẫn ngồi nghĩ vẫn*

Dinh:*thét dài phát điên*)

Căn biệt thự rất to và góc cạnh cực kì hiện đại. Đa phần của căn biệt thự được làm từ gỗ trông rất đẹp. Tuy vậy nhưng khung cảnh xơ xác xung quanh nó thật sự là rất mất mỹ cảm a.

"Ồi cháu gái, cháu là ai vậy?" Tiếng một người phụ nữ vang lên ngoài cửa xe ô tô. Cô ngẩng đầu quan sát, đó là một quý bà đã tuổi tứ tuần, làn da trắng hơi có khuyh hướng của người bệnh. Mái tóc nâu cam dày, hơi rối. Đôi mắt màu đồng diệu hiền, nụ cười của bà hiền từ rục rờ. Cô kết luận đây chính là một mỹ phụ và tính tình hẳn là rất hiền.

Anna bước ra khỏi xe, cúi người chào bà:"Rất vui vì được làm quen, cháu tên là Anna."

"Ta Esme, sao cháu lại ở đây vậy?" Bà hiền từ hỏi.

"Cháu đang đến trường ạ." Cô thành thật trả lời.

Khoé môi bà giật giật:"Đường đến trường ở hướng ngược lại cháu ạ."

"Vâng, cháu biết ạ." Người nào đó thân nhiên nói dối. Bà Esme gào thét trong lòng biết mà còn đi đường này, nói ra rồi cuộc là muốn cho ai nghe a. Nụ cười của bà càng nhu hoà nhưng lại khiến cho người nào đó cảm thấy rợn người, nổi hết cả da gà.

Anna gượng cười nói:"Thôi, cháu chào bác cháu đi đây ạ." Rồi cô đi ra phía xe của mình, nỏ máy rồi chạy về hướng ngược lại. Bà Esme đứng đó ngẫm nghĩ một lúc thì vào nhà nói với các con của mình.

"Ta vừa mới làm quen một cô bé rất thú vị, các con đến trường thì chỉ đường cho cô bé nhé. Ta chắc là nó lại lạc đường rồi."

"Giờ chỉ có một con đường đến trường mà thôi làm sao có thể lạc được cơ chứ." Rosalie không cho là đúng bác bỏ.

"Con quên mất là ai đang nói à, ta tin vào phán đoán của mình."

"Đi là được chứ gì, có cái gì đâu mà phải cãi nhau." Alice - cô con gái thứ hai nói, ngăn lại cuộc cãi vã sắp xảy ra. Thế rồi bọn họ lấy xe đi đến trường và chỉ dẫn cho một ai đó lại bị lạc đường mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Gia Đình Nhà Cullen (2)

Khi họ(nhà Cullen) đến nơi thì thực sự thấy người nào đó đang đi lòng vòng tìm đường. Rosalie trở mắt, trên đời này thực sự có người đi đường thẳng cũng lạc được hay sao?!? Hôm nay quả thật là mở rộng tầm mắt.

Alice hào tâm ra khỏi xe nói với cái con người còn đang đi lạc kia:"Này bạn, nếu không phiền thì để mình chỉ đường cho." Anna ngược mắt, thấy một cô gái tóc ngắn lia chĩa ra nhiều phía, đôi mắt màu đồng giống với bà Esme. Làn da trắng không sắc khí nhưng cũng là một mỹ nhân. Phía sau cô gái còn có một gái ba trai nữa. Cô gái đằng sau có mái tóc màu vàng rất dày, ngọn tóc chấm ngang lưng hơi uốn thành làn sóng. Thân hình như mấy người mẫu trên bìa tạp chí thời trang. Còn ba người con trai thì một cao to lừng lừng, tóc đen quăn, một thì cao, thân hình vạm vỡ nhưng không có vẻ vai u bắp thịt như người kia, tóc màu vàng mặt ong. Người con trai còn lại thì gầy, cao lêu khêu, tóc màu đồng bù xù, làn da không sắc khí rất có phong phạm của người thiếu dinh dưỡng. Năm người, ai cũng là tuấn nam mỹ nữ, cô xuyết xoa trong lòng.

"Cảm ơn bạn, mình chẳng qua chỉ là đi loanh quaoanh ngắm cảnh mà thôi. Người nào đó mặt không đổi, tim không đập nói. Trong rừng ngoại trừ cây ra thì cũng chỉ có cây mà thôi, có cái gì để mà ngắm chứ. Khoé miệng của mọi người run rẩy, đáng đứng hơi liêu xiêu.

Tiếng lòng của mọi người: mặt quá dày, tính cách quá vô sỉ aaaa.

"Mình là Alice, kia là Rosalie, còn lại lần lượt từ phải sang trái là Emmet, Edward và Jasper." Alice giới thiệu.

"Mình là Anna, hẳn là bác Esme cũng đã nói qua rồi." Cô mỉm cười đáp lại.

"Sao bỏ biết chúng mình có liên quan đến mẹ Esme, nhờ đâu là người xa lạ thì sao?" Alice kinh ngạc hỏi.

"Vì trên đó mình chỉ thấy một căn biệt duy nhất thôi, và lại màu mắt của mọi người rất giống nhau."

"Ồ, thì ra là vậy."

"Vậy bỏ không ngại chỉ đường cho mình chứ?" Cô lịch sự hỏi.

Không phải vừa rồi còn nói là ngắm cảnh sao, Alice run rẩy trả lời "Không thành vấn đề." Thế rồi ba chiếc xe lần lượt nối đuôi nhau đến trường.

Trong xe, Anna bóc ra một cây kẹo mút đỏ như máu và mọi người ai cũng biết đó chính là Huyết Viêm. Lắc lắc đầu, cô nghĩ: gia đình này chắc chắn có điều huyền bí. Và ý nghĩ đã bị một người đọc được.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trường Trung Học Forks

Khi mọi người đến trường, Anna tạm biệt nhà Cullen và bắt đầu cuộc hành trình đi tìm phòng hiệu trưởng. Alice bảo cái gì mà đi thẳng, rẽ trái, quẹo phải gì ấy nhỉ? Thật lòng cô rất muốn kéo Alice đi cùng để dẫn đường chứ chỉ đường kiểu này cô rất dễ bị loạn.

Trường Forks là một ngôi trường khá lớn được dựng như những hộp diêm tập hợp lại vậy. Trường Forks được sơn toàn bộ là màu nâu sẫm kết hợp với rừng cây xanh xung quanh trông có vẻ u ám.

Đang trên đường đi tìm thì cô gặp Edward Cullen, hai trừng mắt nhìn nhau một hồi hần mới chậm chậm mở miệng: "Cô đi đâu vậy?" Thực ra cậu không cần hỏi cũng biết cô muốn đi đâu nhưng nếu không hỏi thì lại gặp phiền phức.

"Tôi đi tìm phòng hiệu trưởng, nhưng mãi mà không thấy."

"Cô đi qua rồi." Cậu nói như sét đánh bên tai Anna. Cô mờ mịt nhìn cậu, chỗ nào sao cô lại không thấy? Edward thờ dãi nói: "Để tôi dẫn cô đi." Cô cảm kích nhìn cậu: "Cảm ơn nhiều." Hai người sánh vai nhau trên đoạn đường đến phòng hiệu trưởng.

Đến nơi, Edward đi mất còn cô thì bước vào phòng hiệu trưởng. Căn phòng không quá to nhưng rất khô ráo và ấm áp. Bên trái căn phòng là một kệ sách, bên phải treo những bằng khen của trường. Ở giữa là chiếc bàn hiệu trưởng, đồ trên bàn được sắp xếp rất gọn gàng. Trên chiếc ghế là một người phụ nữ khoảng tầm 30, 40 tuổi, dáng hơi đậm một chút. Mái tóc xoăn dày chấm lưng.

"Em là Anna, học sinh mới?" Người phụ nữ lên tiếng hỏi. Giọng nói nghiêm nghị mà dịu dàng. Cô trả lời: "Vâng, thưa cô."

"Đây là lịch học và sơ đồ trường của em. Chúc em có một ngày học vui vẻ."

"Vâng, em chào cô." Cô vô cảm đáp lại rồi ra ngoài luôn để lại cô hiệu trưởng đang hoá đá trong phòng. Cô xem lịch học của mình, tiết đầu tiên là lớp lượng giác. Cầm tờ sơ đồ trong tay cô thờ dãi ngao ngán. Cô không những bị mắc mù đường thâm niên mà đến cả không biết xem bản đồ cũng thuộc dạng có thâm niên.

Trên đường cô kéo một bạn học lại hỏi đường: "Này bạn, bạn có biết phòng số 3 ở đâu không?" Cô bạn gái đó kính ngạc nhìn cô rồi nhiệt tình nói: "Bỏ là học sinh mới? Xinh quá đi mất, mình cũng đang trên đường tới phòng số 3 đây. À quên, xin giới thiệu, mình là Jessica."

"Mình là Anna, rất vui khi được làm quen." Cô mỉm cười đáp. Rồi cả hai kéo nhau đến phòng số 3. Trên đường đi có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn Anna nhưng cô cũng không để tâm lắm. Jessica giới thiệu cô với mấy bạn khác của cô ấy. Đầu tiên là cô bạn thân Angela, sau đó là cái máy phát thanh Eric, cuối cùng là Mike và Tyler. Một ngày học sau đó trôi qua cũng khá vui.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 6: Một Ngày Ở Nhà Của Anna

Hôm nay là chủ nhật nên không phải đi học. Vậy nên người nào đó quyết định trồng hoa, tô điểm thêm một chút cho ngôi nhà thân thương của mình.

Cô dậy sớm làm vài động tác thể dục, ăn chút điểm tâm xong liền cầm theo dụng cụ làm vườn hùng dũng bắt tay vào làm. Đầu tiên là ban công, đây là nơi cô thích nhất nên không thể làm qua loa được.

Trên ban công có một bàn trà nhỏ màu trắng, xung quanh cây hoa trường xuân đã quấn thành một vòng đan xen với cây hồng leo đỏ thắm. Bên phải có ba chậu hoa oải hương trồng lẫn với bồ công anh trắng tròn nhỏ xíu. Ngay cạnh là hai chậu anh túc đỏ rực quyen rũ. Cô rất thích anh túc, có cảm giác nó giống như cô vậy.

Bên trái trồng hai chậu tulip đủ màu, lại thêm hai chậu cẩm tú cầu nữa. Đằng trên treo lủng lẳng ba chậu hoa dạ yến thảo, hoa tương tự cùng với hoa lan. Trên ban công đủ màu sắc sặc sỡ nhưng không lòe loẹt mà ngược lại trông rất hài hoà, trang nhã.

Luật sư Richard rất hào tâm để lại mảnh vườn sau nhà cho cô muốn làm gì thì làm, muốn trồng gì thì trồng. Cả mảnh vườn cô chỉ trồng hai loại hoa là mĩ xanh và chuông xanh. Ở giữa vườn thì vun thêm một cây ti gôn, hoa ti gôn li ti màu hồng nổi bật trong cả mảnh hoa xanh trông rất đẹp.

Thật ra hoa mới trồng làm sao có thể nở nhanh như thế. Tất cả là nhờ vào dị năng điều khiển của mình cả thôi. Cô nhìn lại thành quả của mình mà thoải mái cười.

Trồng hoa đã ngốn hết thời gian cả buổi sáng, cô ăn qua loa bữa chưa xong liền lên giường chìm vào giấc ngủ. Đảo mắt một cái đã đến chiều muộn. Anna nhập nhèm tỉnh dậy.

Đi tắm, mặc vào chiếc váy trắng, nấu cơm, ăn cơm sau đó cầm điểm tâm lên ban công uống trà thưởng hoa. Cô cầm cuốn 'Đắc nhân tâm' chậm rãi đọc trong lòng thâm nghĩ:

Cuộc sống kiểu này cũng là một loại lạc thú a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**Net.

Chương 7: Nói Chuyện

Hôm nay Alice đặc biệt đến đưa cô đi học nha~. Tuy rằng không hiểu vì sao nhưng cũng tốt, có người lái xe thay đỡ mệt. Thực ra không có ai biết cô vốn rất lười, rất lười, rất lười, rất lười, rất... (Dĩnh:*ôm đầu gào thét*tôi biết cô lười rồi, tôi biết cô lười rồi, đừng có nói nữa*sau đó vô cùng đau khổ mà

ngát*).

Alice khen nhà cô rất đẹp, đó là điều tất nhiên rồi còn không biết ai là người ở đây sao. Anna cô tài hoa xinh đẹp như vậy thì nhà cô ở chẳng lẽ lại khó coi. Được rồi, cô thừa nhận mình có chút tự luyến nhưng mà cô có thể vỗ ngực cam đoan thể cô là một người rất khiêm tốn. Ngoại trừ việc mỗi ngày cô đều ngồi trước gương khen mình đẹp một chút, lúc cầm sách thăm khen mình thông minh một chút, lúc làm bài tập khen mình chăm chỉ một chút, lúc nấu cơm...(Dĩnh: thôi thôi, tôi biết rõ con người cô rồi, cô làm ơn đừng có tra tấn lỗ tai của tôi cùng các độc giả nữa

Anna:*đá bay tác giả**khen mình đá người cũng thực đẹp mắt*(@_@!!!)) thì quả thực cô làm người cũng rất khách khí nha~.

Lớp tiếp theo là lớp âm nhạc cổ điển, cô khá thích lớp này ngoại trừ việc chỗ ngồi bên cạnh cô có một tảng băng di động. Đã vậy tên Eric khôn kiếp còn cười bí ai thay cho cô, đúng là cái đồ bỏ đá xuống giếng.

Thầy giáo mở bài 'Nocturnes, Op.9' của Chopin cho cả lớp nghe, bản nhạc không lời dịu dàng khiến con người ta không tự chủ mà say mê.

Nội tâm của người nào đó nghĩ: ông bạn già à, ông xem bây giờ mấy bản nhạc của ông nổi tiếng rồi đó. Đáng tiếc là sau này dòng nhạc trẻ lên ngôi, cũng chẳng còn mấy ai nghe mấy bản nhạc jazz này nữa.

Edward trong đầu đọc được vô số ý nghĩ của mọi người bất chợt đọc được ý nghĩ của người nào đó thì vô cùng kinh ngạc, theo bản năng thốt lên: "Sau này xảy ra chuyện gì?"

Cô mờ mịt nhìn Edward khiến cậu bất giác không được tự nhiên. Cô hỏi lại: "Cậu muốn nói đến chuyện gì vậy?"

"Không...không có gì."

Người đầu mà kì quặc, cô bừa bãi quay đầu đi nên không nhìn thấy ánh mắt kì lạ của Edward đang nhìn cô.

Đến giờ giải lao, cô như thường lệ ngồi ăn cùng đám Jessi, cả nhóm bàn tán sôi nổi như chợ vỡ. Ăn trưa xong, cô bỏ đám Jessi lại mà lẩn ra sau trường ngồi.

Ngồi dựa vào một thân cây cô bỏ quyển 'Đời gió hú' ra đọc nghĩ chiều nay sẽ trốn học. Cô đọc được một lúc thì liền lẩn ra ngủ.

Edward đi ra sau trường lại nhìn thấy một vật thể lạ, dĩ nhiên đó là Anna. Khuôn mặt cô ngủ trông rất bình yên cũng rất ngây thơ lại có phần an tĩnh hơn lúc tỉnh.

Chẳng qua là người bên cạnh không có bình ổn như vậy. Khuôn mặt của cậu có chút kinh hãi nhưng nhiều hơn lại chính là hứng thú.

Những hình ảnh cứ lướt qua trong đầu cậu, đó là hình ảnh của hai đứa trẻ. Hai đứa đang chơi với nhau, một trai một gái rất vui vẻ. Đứa bé trai gọi là Chopin, còn đứa bé gái là Helen nhưng Edward biết đó chính là Anna.

Cái gì có thể khác chứ khi chất thì không thể nhầm lẫn được. Cái khí chất yêu mị lại có vẻ ngây thơ này chỉ có mình Anna mới có được. Từng hình ảnh cứ lướt qua cho đến hình ảnh cuối cùng.

Đó là một bà lão già yếu đang ngồi trên trường kỉ dĩ nhiên cũng chính là Anna. Đứa bé trai tên là Chopin đã chết giờ chỉ còn lại Helen. Nhưng mà cuối cùng bà lão cũng ra đi thanh thản trên chiếc trường kỉ.

Edward nhếch môi cười rồi đi, cô gái này thật đúng là đủ thú vị, những suy nghĩ kì lạ, giấc mơ cũng rất kì lạ. Cậu bắt đầu cảm thấy hứng thú với cô gái này rồi đó.

Khi Anna tỉnh dậy cô chỉ lác đầu cười khổ, chẳng lẽ tại vì hôm nay nghe nhạc của lão nên mới mơ đến lão ấy. Cô lấy xe chạy về nhà mà vẫn không biết giấc mơ của mình đã bị người ta xem được.

Mọi người không cần thắc mắc, quả thật đúng là con gái ta quen biết Chopin. Tất cả là một đoạn chuyện xưa a,..... Bạn có thể dùng phím mũi tên để lùi/sang chương. Các phím WASD cũng có chức năng tương tự như các phím mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lạc

Từ dạo lớp âm nhạc cổ điển chẳng hiểu sao Edward lại quay sang bắt chuyện với cô và chuyện đó khiến cả trường ngạc nhiên, cứ thì thầm to nhỏ gì đó.

Hôm nay chán quá nên cô quyết chí đi thám hiểm khu rừng(Dĩnh: cô gái à cô không sợ bị lạc hay sao). Cho ít đồ ăn, nước uống, vài quyển sách vào trong balo cô bắt đầu đi thám hiểm khu rừng.

Đi đi đi, lác lác lác. OMG, cô lác cmnr. Hức, tạo hoá trên người cho cô tài năng đầy người, xinh đẹp đầy mình vậy mà lại có một cái tí vết là lác đường a~. Lão thiên, ta hận ông!!! Người nào đó vừa đi vừa gào thét trong lòng.

Cô lại đi đi đi, rồi lại lác lác lác. Bây giờ đã là 4 giờ chiều rồi, phải nhanh chóng tìm đường về thôi. Thế rồi người nào đó bắt đầu trèo cây với cái lí do là...quan sát tình hình~(@_@!!!)~(Dĩnh: có mà ham vui mới trèo lên ấy chứ quan sát tình hình cái gì, trèo xuống xong cô lại quên mất dạng rồi còn đâu

Anna:*hoa lệ đã bay tác giả*).

Cô ngồi trên một cành cây khá cao nhìn mọi thứ xung quanh mình, thấy đằng trước là xác của một con thú hoang. Cô từ trên cây rơi thẳng một đường xuống đất vâng chính là nhảy từ trên cao xuống đấy a.

Từ khi xuyên không đến bây giờ, cô chưa bao giờ dùng thử thể chất của một vampire, nhưng có vẻ là sáu giác quan đều gấp mấy lần người bình thường và có thể chất kinh người đi. Hơn nữa sức lực cũng rất mạnh, vẻ đẹp lại cực kì yêu mị, xinh đẹp.

Anna bóc một cây kẹo mút Huyết Viêm ra cho vào miệng ngậm, vừa ngậm vừa đi, vừa ngậm vừa ngẫm nghĩ. Tại sao nhiệt độ vampire lại như người bình thường, tim cũng đập như người bình thường, tại sao, tại sao, tại sao,...(Dĩnh: tại vì phải như vậy mới có thể phát triển tình tiết câu truyện a~)

Có mùi máu trong không khí, cả một con thú lớn như thế là ai giết đây? Nhưng cô chắc dù là ai giết đi chăng nữa thì cũng sẽ không phải là người bình thường. Vậy tức là một giống nòi nào đấy giống cô giết đi, thú vị thật.

Cô quay người, nói với không khí, người không biết còn tưởng cô là con tự kỉ.

"Gió, chỉ đường cho ta về nhà nào." Sau đó cô đi về nhà một cách nhanh chóng cứ như cô không phải là cái con người vừa nãy mới bị lác vậy.

Nhưng cuộc thám hiểm ngày hôm nay, cô thu hoạch được rất nhiều điều a.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Khoảng Cách

Xong tiết học buổi sáng, cô như thường lệ chạy ra sau trường trong giờ nghỉ giải lao. Khi đến nơi đã thấy bóng dáng của Edward ở đó, trông cậu ta không được tốt cho lắm.

Cô nhẹ nhàng đi đến, hình như cậu ta đang ngủ. Cô lại gần Edward, lúc ngủ cậu ta rất dễ thương cô định lấy tay chọc chọc vào má cậu ta thì Edward bỗng mở mắt bắt lấy cánh tay của cô.

Cả hai cứ trừng mắt nhìn nhau, muốn trừng chứ gì, cô trừng, trừng, trừng hấn. Edward đọc được ý nghĩ này của cô thì dờ khóc dờ cười, cô gái này lúc thì rất thông minh, lúc thì rất yếu mị nhưng những lúc như thế này thì lại rất dễ thương, ngây thơ và cậu thích điều đó.

Cậu kéo sát cô về phía mình, khuôn mặt của cả hai rất gần nhau, chỉ cần tiến thêm một chút nữa thôi là sẽ môi chạm môi, mũi chạm mũi.

Anna bỗng đỏ mặt, đây là lần đầu tiên cô có khoảng cách gần với một người con trai như thế. Cô vội rút tay mình ra khỏi bàn tay của Edward, ngồi sang bên cạnh cậu.

Edward tự nhiên cảm thấy một sự tiếc nuối nào đó đang lên trong lòng mình. Cậu ngả đầu vào vai Anna, cô kinh ngạc trừng mắt nhìn cậu. Cậu cảm thấy người con gái này rất ngây thơ, rất yếu mị, rất thú vị và nhất là cái cảm giác bình yên mỗi khi ở bên cô, cậu luyến tiếc điều đó.

"Ngủ một chút đi trông anh rất mệt." Cô lên tiếng.

"Ừ..."

Edward không nói gì nữa, đầu ngả trên vai cô, mắt nhắm lại cảm thụ sự yên bình ít khi nào có được. Anna im lặng đọc sách nhưng cũng chỉ được một lúc cô lại ngủ quên mất.

Edward cầm lấy một lọn tóc của cô xoa xoa, người cô rất thơm, mùi oải hương nhàn nhạt phát ra từ người cô rất dễ chịu, mùi máu cũng rất thơm nhưng nó lại không khiến cậu thêm khát rất quái lạ.

Cậu nhìn trời có vẻ đã muộn mà cô gái bên cạnh này không có dấu hiệu tỉnh lại, cậu đành phải bế cô đi đến chiếc xe Volvo màu bạc của mình. Học sinh có vẻ đã về hết, chỉ còn lại một chiếc là của cậu, chẳng lẽ cô gái này hôm nay không đi xe.

Edward đau đầu, cũng không nghĩ nữa, lai cô về đến nhà. Nhà cô rất đẹp, cảm giác y như khi ở một chỗ với chủ của nó vậy. Edward thử mở cửa, nó

vậy mà không khoá, cô gái này có ý thức cảnh giác hay không đây.

Bể cô lên lầu tìm phòng ngủ của cô, phòng của cô có màu trắng, đồ dùng màu tím. Xung quanh phòng đa số là đồ giả sách, chiếc giường tím nằm bên góc phải, bên cạnh là chiếc tủ nhỏ bên trên đặt một chiếc đèn ngủ màu tím. Góc trái phòng để bàn trang điểm và tủ quần áo. Giữa phòng là chiếc bàn nhỏ màu trắng.

Đặt Anna lên giường đắp chăn cho cô xong cậu xuống nhà lấy xe chạy về nhà của mình.

Tuy không biết là gì nhưng cả hai đều cảm thấy có một sự thay đổi nào đó giữa hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bí Mật Của Nhà Cullen

Hôm nay cô lại bắt đầu vào khu rừng một lần nữa, bởi vì sự phát hiện của tuần trước đã khiến cô hứng thú rồi.

Chưa bao giờ cô cảm thấy chuyện xuyên qua nhiều thế giới khác nhau lại may mắn đến thế. Trải qua nhiều chuyện, đầu óc trở nên linh hoạt, có thể từ một mà suy ra ba.

Jessica nói cứ cuối tuần là nhà Cullen lại đi cắm trại, ừ thì cứ cho là cắm trại nhưng tại sao lại cứ phải vào rừng sâu mới cắm trại? Nghi vấn cho nhà Cullen tăng thêm một bậc.

Nghi vấn tiếp theo, tuy nói là gia đình nhưng tất cả các người con của bà Esme đều là nhận nuôi, vậy mà họ lại có nhiều điểm giống nhau nhất là đôi mắt. Nếu đã là người không cùng huyết thống thì sao có thể có bề ngoài giống nhau như vậy được. Đó là còn chưa nói đến anh em huyết thống cũng chưa chắc đã giống nhau đâu nhá.

Nghi vấn thứ ba, về bề ngoài của họ trông rất già dặn không có một chút nào là giống với dáng vẻ thiếu niên cả (cô tuyệt đối không thừa nhận là cô ghen tị với bộ ngực của Rosalie đâu).

Cuối cùng và cũng là điểm quan trọng nhất, con thú tuần trước cô tìm thấy cũng là vào cuối tuần, nhà Cullen cũng đi cắm trại vào cuối tuần.

Xâu chuỗi lại thì sẽ ra cuối tuần chính là thời điểm nhà Cullen đi săn, màu mắt chính là màu tượng trưng cho giống nòi của họ cũng giống như màu mắt bị biến thành màu đỏ tượng trưng cho loài vampire bọn cô.

Cô chắc chắn đến 99,9999999...(lược bỏ n số 9)%.

"Gió đưa ta đến chỗ cắm trại của nhà Cullen nào." Nói xong bỗng cô được nâng lên dù rằng dưới chân chẳng có gì chống đỡ, nếu ai đứng đứng gần Anna mới biết được người cô được gió bao bọc.

Cô cong môi cười yêu mị, nụ cười hứng thú của một thợ săn đối với con mồi của mình.

Khi cô "bay" đến nơi thì quả thật giả thiết cô đưa ra đã được chứng minh. Cô đứng trên một ngọn cây cao cách đó không xa nhưng đảm bảo là nhà Cullen không thể nhìn thấy.

Nhà Cullen đang đi...săn. Cô hưng phấn, đôi mắt xanh ngọc biến thành màu đỏ máu yêu dã. Muốn biết cảm giác của cô lúc này:

Hai từ, hưng phấn!!

Ba từ, rất hưng phấn!!!

Bốn từ, cực kì hưng phấn!!!!

"Gió, nói cho ta biết họ nói gì." Gió thổi nhẹ bên Anna như đang thì thầm điều gì đó (Dĩnh: thì vốn dĩ nó đang thì thầm mà).

"Hoá ra là ma cà rồng...à." Cô đưa tay vân vê môi mình, mắt đỏ vẫn chưa rút đi, hứng thú cười. Sau đó quay người "bay" về nhà.

Chuyến tới Forks quả là một quyết định đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chấm)Net**.

Chương 11: Cảm Giác

Ngày hôm ấy trời mưa rất to.

Gió cứ thổi mãi, lạnh buốt.

Có ai đó sợ hãi bóng tối nhưng lại sống trong nó.

Quay người lại có bóng dáng ai đó đang chờ.

_____ (chỉ là vài dòng nhằm nhí, mọi người đừng để ý) _____

Thị trấn Forks hôm nay có một ngày âm u.

Mưa cứ tí tách đập vào cửa sổ lớp học, trời không tốt mọi người cũng chẳng có tâm tình để nói chuyện nên trong lớp rất yên tĩnh.

Anna cứ nhìn trời ngơ ngác, cô rất thích mưa nhưng cứ mỗi khi trời mưa là tính của cô rất lơ mơ. Trong đầu cô chẳng nghĩ gì nhưng người bên cạnh gọi mãi, cô cũng không có trả lời. Người kia cuối cùng đành phải kéo cô đi, tay của người đó rất lạnh nhưng cô lại thích cái lạnh ấy.

"Này, này..." Tiếng gọi giận dữ kéo Anna về thực tại, cô ngẩng đầu mờ mịt nhìn Edward. Biểu tình ngây thơ trên khuôn mặt yêu mị của cô lại có vẻ hài hoà kì lạ.

"Ăn gì." Edward bắt đầu dĩ hời lại lần nữa.

"Không ăn, lên lớp đi." Cô lắc đầu kéo cậu lên lớp. Edward nhìn cô, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy dáng vẻ này của cô. Nhưng cậu lại thích cô lúc này, lơ mơ(lơ mơ+ngơ ngác), rất đáng yêu.

"Không muốn học, muốn về nhà." Cô nhõng nhẽo. Edward nhìn cô, cô thật sự rất lạ, hoàn toàn hành động theo bản năng, trong đầu không một chút suy nghĩ nào cả.

"Ừ."

Chiếc Volvo màu bạc của cậu băng băng trên đường. Đến nơi, Anna lại làm nũng giữ Edward ở lại. Tất nhiên cậu rất hưởng thụ sự ỷ lại cùng dáng vẻ đáng yêu của cô lúc này nên tự nhiên ở lại thôi.

Nhà cô cậu đã vào, không có vẻ đánh giá chăm chú nữa mà thay vào đó là cô gái như con mèo nhỏ đang dụi đầu vào tay cậu.

Cô bóc chiếc kẹo mút đỏ au cho vào miệng, híp mắt ngồi trong lòng Edward. Cô thích cảm giác này.

Edward xoa đầu cô, lòng thắc mắc tại sao cô hay ngậm thứ kẹo này, rốt cuộc thì nó có gì ngon. Nhưng sau đó thắc mắc của Edward rất nhanh được giải đáp bởi vì...cô hôn cậu!

Anna nhìn môi Edward, tò mò không biết nó có vị gì nên liền hôn thôi. Hành động này hoàn toàn là do bản năng.

Edward trầm mặt xuống, đôi mắt biến thành màu đen. Máu! Rõ ràng miệng cô không có vết thương vậy mà cậu lại cảm nhận được vị máu. Nhưng cậu nhanh chóng phải dời sự chú ý đi vì cô đưa lưỡi vào trong miệng cậu, tò mò chạm vào lưỡi cậu như đứa trẻ tò mò với đồ chơi mới.

"Đây là do em tự chuốc lấy." Nói rồi cậu đè cô xuống ghế, tiếp tục hôn. Lưỡi cậu quét qua từng góc ngách trong khoang miệng cô, hút đi từng mật ngọt của cô. Anna muốn trốn tránh sự hung mãnh đó nhưng Edward bắt buộc cô phải thừa nhận nó.

Lưỡi hai người dây dưa với nhau. Đến khi cô cảm thấy mình sắp mất hết đường khí rồi cậu mới luyến tiếc rời môi cô.

Cô ôm ngực thở dốc, mắt mờ mịt hơi nước, môi đỏ mọng do vừa hôn hơi sung cực kì quyến rũ. Đến khi thuận khí cô mới trừng mắt nhìn kẻ mặt đầy ý cười bên cạnh mình.

Sao cô không biết tên kia chính là một tên phúc hắc ngầm nhí.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trốn Tránh

Thị trấn Forks đã qua một ngày mưa để lại sự ẩm ướt, trời đã trong hơn nhưng vẫn còn mây mù che lại cả bầu trời.

Quả không hổ là thị trấn Forks!

Hình như lạc đề mất rồi, chúng ta là đang nói về con gái ta chứ không phải là thị trấn Forks.

Chuyện xảy ra đã là chuyện của chiều hôm qua vậy mà đến sáng nay người nào đó mới đau khổ phát hiện first kiss của mình đã mất. Rồi lại tiếp tục đau khổ không biết phải đối mặt ra sao với cái tên ăn xong rồi bỏ của chạy lấy người kia.

Rầu rĩ đóng cửa, quay người đã thấy Edward ở đằng sau. Vẫn cái bản mặt lạnh lùng ấy nhưng sao giờ cô chỉ nhìn thấy độc về chế nhạo mình.

Thật muốn cào nát cái bản mặt ấy quá!!!

Edward trong mắt toàn ý cười nhìn người nào đó về mặt quần bách thì cảm thấy rất thú vị. Về mặt đáng yêu khiến người ta chỉ muốn cắn một ngụm.

"Chào buổi sáng." Giọng lạnh băng.

"Buổi... buổi sáng tốt lành, Edward." Người nào đó lấp bắp, cười khan về mặt cười như khóc.

"Chuyện chiều hôm qua...tôi nhớ kĩ." Edward cúi người thì thầm bên tai Anna sau đó quay người về mặt ngàn năm không đổi như thể người vừa nãy nói câu đó không phải là cậu vậy.

"Đi học thôi." Giọng thân thiện để lại cô cứng người, mặt đỏ như gấc.

Nếu ai đứng trước Edward. Sẽ thấy khoẻ môi cậu khẽ nhếch, mặt tràn đầy ý xuân. Đây chính là một con sói đại gian đại ác tìm mọi cách lừa cô bé quàng khăn đỏ vào tròng.

Mọi chuyện trên lớp vẫn như vậy chỉ là có người nào đó bối rối không biết phải làm gì khi đứng trước mặt cậu.

Cho đến khi Edward bắt đầu nói cậu không quan tâm đến nụ hôn đó Anna mới trút bỏ gánh nặng thở phào.

Chuyện cứ thế tiếp diễn, một năm qua đi ai cũng vui vẻ chẳng qua có ai đó vẫn ngốc nghếch không nhận ra tình cảm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Isabella Và Twilight

Cô ngồi dài trên bàn ban công đợi Edward đến đón, vừa nằm vừa nghĩ tại sao mình lại có thể trở thành bạn thân của một tên lạnh lùng như vậy (cô ấy đã hoàn toàn quên mất nụ hôn).

Cô lại nghĩ nghĩ, hình như mình đã quên một điều gì đó rất quan trọng thì phải. À, bạn mới đúng rồi chính là bạn mới. Tên là gì ấy nhỉ? Hình như là Isabella đi.

Ngẫm ngẫm, sao cái tên quen thế nhỉ?

Isabella

Edward

Nhà Cullen

Ma cà rồng

Twilight!!! OMG, cô xuyên vào Twilight. Cái bộ truyện dài sến súa giữa một con ma cà rồng và một con bé loài người ngu ngốc. Loại motif thường thấy chán ngắt.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là Edward sẽ vì mùi máu và chuyện không thể đọc được suy nghĩ của cô ta mà sinh ra hứng thú với cô ta, khoan khoan sao mình lại đi lo chuyện tình cảm của hần ta có lo thì cũng phải lo xem hần ta đã đọc được những gì trong đầu mình mới đúng chứ.

Edward đến, cô bình tĩnh lại lên xe, thật muốn hỏi hần nhiều điều. Cô thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn cậu, Edward đành bất đắc dĩ hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Cậu nghĩ thế nào về bạn mới?" Giọng khe khẽ.

"Hôm nay cô ta đến, lên lớp không phải là sẽ biết sao."

_____ ta là dài phân cách ma cà rồng và vampire _____

Isabella chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cô chuyển tới Forks sống, hơn ai hết cô biết mình có bao nhiêu chán ghét nơi này.

Mà thôi cô nên hoà nhập, Jessica rất nhiệt tình. Ở nhà ăn, cô lần đầu tiên nhìn thấy họ - gia đình Cullen.

"Cô gái tóc bạch kim kia là ai vậy?" Isabella khều tay hỏi Jessica.

"Hừm, cô ấy? Cô ấy là nữ nhân của trường mình, đáng tiếc là hoa đã có chủ. Thấy cái cậu đi bên cạnh cô ấy chứ, hần ta - Edward chính là bạn trai của cậu ấy đó." Cái máy phát thanh - Eric nói một tràng.

"Thế bốn người đi bên cạnh là ai?"

"Là gia đình Cullen, đi đầu là Rosalie, bên cạnh là Emmett, tiếp theo sau là Alice cùng với Jasper, họ đều là một cặp cả đấy." Jessica nhiệt tình nói.

"Thì ra là thế." Isabella gật đầu.

Vào giờ học, Isabella đem sách đến ngồi cạnh Edward. Sau đó cô(Bella) liếc mắt thấy cả người cậu căng cứng, vẻ mặt giận dữ ngồi sát vào cạnh bàn như thể đang tránh một thứ mùi khó ngửi.

Isabella ngửi tóc mình cũng không cảm thấy mùi gì lạ, cô giấu mặt mình ở sau mái tóc dày như màn một màn chắn.

Tình hình này giữ nguyên cho đến hết giờ học, Edward lao nhanh ra khỏi lớp. Vừa bước ra cửa đã thấy cô(Anna) đợi ở đó. Edward kéo cô ra sau trường, không muốn ở đó thêm một giây phút nào nữa.

Cô bóc chiếc kẹo mút, ngồi xuống bên cạnh Edward, nhét cây kẹo mút vào miệng cậu.

Mắt Edward hoá đen, vị máu tràn ngập khoang miệng. Bất chợt nhận ra mình không hiểu chút nào về cô gái bên cạnh này. Nhưng ai cũng có bí mật riêng của mình, cô không nói cậu sẽ không hỏi.

"Không tò mò sao?" Giọng người nào đó thất vọng.

"Tò mò nhưng cô sẽ trả lời sao?" Giọng cậu đều đều. "Biết tôi là loại gì?" Thấy cô gật đầu thì cả người hoá đá. "Đừng lo, sẽ không sợ." Giọng nói của cô như quanh quẩn bên tai cậu.

"Sẽ không, cảm ơn." Cảm ơn vì đã không hỏi.

"Sẽ đợi." Tuy chỉ hai từ nhưng ai cũng biết đó là một câu hứa hẹn. Sẽ đợi cô nguyện ý nói sự thật cho cậu biết.

Vài ngày sau đó Edward nghỉ học, cô nàng Jessica nhanh nhẩu hỏi rất nhiều vô nghĩa. Thực ra học với đám bạn này rất vui chẳng hiểu Isabella cái gì hay là bệnh kiêu thái quá, cứ thích tách biệt với người khác.

Tuy rằng cô cũng đọc sách, cũng nhìn người khác đọc sách nhưng mỗi khi nhìn cô ta thì lại cực kì chướng mắt.

Chẳng lẽ máu hiềm khích của cô quá cao và Isabella là đối tượng oan uổng.

"Anna bạn trai của bồ kia, mau ra kia đi." Khi cô cùng đám bạn vào nhà ăn thì thấy Edward - người đã mấy hôm nghỉ học.

"Cậu ấy không phải bạn trai mình, Jessica." Cô lần thứ n phản bác.

"Biết rồi, biết rồi mà~." Giọng Jessica trêu ghẹo. Cô thờ dài, càng bôi càng đen cũng không phản bác nữa mà đi tới chỗ cậu đang đứng.

"Tại sao mọi người ai cũng bảo họ là người yêu rõ ràng hai người bọn họ..." Isabella định hỏi thì bị Jessica đánh gãy khiến cô ta không vui lắm.

"Ai cũng biết họ là một cặp, chẳng qua Anna chậm chạp chưa hiểu mà thôi." Isabella không nói nữa mà nhìn về phía Anna. Cảm giác như có ai đó giành mất món đồ của mình thật sự rất khó chịu.

Isabella rầu rĩ, món đồ bị đánh cắp của mình là gì và ai là người đánh cắp nó. Cô ta lắc đầu, có khi mình lại lên bệnh ảo rồi.

Trong giờ sinh học, Edward bắt chuyện với Isabella. Hai người nói chuyện khá được.

"Cô không thích tuyệt?"

"Hay ẩm ướt."

"Vậy thì Forks không phải là nơi sống thích hợp với cô rồi." Edward trầm ngâm suy luận (Trích chương 2 - Chạng vạng)

Sau đó cô chạy đến nhưng do trời tuyết nên đường khá trơn, cô không để ý bị trượt ngã. Edward may mắn đỡ được cô rồi bắt đầu trách cứ cô này nọ. Được một lúc thì cả hai người rời đi.

"Mặt hôm nay của cậu rất đỏ, người cũng nóng hơn bình thường." Cậu phát giác ra điểm kì lạ.

"Vậy sao, tớ vẫn thấy rất tốt mà." Cô nói rồi cả hai cùng đi học. Ngày học sau đó kết thúc khá nhanh.

Ban đêm, trên ban công nhà Anna có bóng người. Đó là Edward, cậu lo cô bị ốm hay gì đó nên tới xem, thật không ngờ là có chuyện để xem thật.

Người cô nóng như lò thiêu, mê mẩn. Cô nằm mơ lại từng kí ức mà tưởng chừng như cô đã quên mất và người chứng kiến - Edward đang cực kì khiếp sợ. Đây là kí ức của cô.

Thì ra đây chính là bí mật của cô!

"Máu..." Người con gái trên giường bật thốt. Cô đứng dậy đi đến chỗ Edward ôm lấy cậu. "...Máu..."

Mất cô đã biến thành màu đỏ, răng nanh dài ra cắm phập vào cổ của cậu. Edward đứng yên cho cô hút đi từng chút máu trong người mình. Đến khi cô đã hút một lượng máu khá lớn của cậu mới dừng lại.

Cô liến môi, cười yêu mị. "Máu của cậu rất ngon." Edward nhìn cô không kìm được cúi xuống gặm nhấm đôi môi nhỏ bé đó.

Nụ hôn thứ hai của họ, triền miên.

"Đừng rời xa mình." Cô nhỏ giọng lẩm bẩm rồi ngủ mất.

"Ừ." Lại thêm một lời hứa hẹn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vụ Va Chạm

Sau đêm hôm ấy Edward lại nghỉ mấy hôm nữa. Đơn giản bởi vì cô đã hút máu một lượng lớn máu của cậu. Nếu cậu không đi săn thì rất có thể Isabella sẽ trở thành một nạn nhân xui xẻo bị hút máu mất.

Chẳng qua là do trời tuyết nên số Huyết Viêm được luật Richard gửi tới chạm mất một ngày mà hôm đó lại đúng lúc cô ăn hết Huyết Viêm rồi. Thành ra cô phải "nhịn đói" một ngày. Rốt cuộc mọi chuyện mới thành ra như vậy.

Hôm nay trời mờ mờ sương, băng cũng kết dính trên hàng cây từng hoa văn kì dị, xinh đẹp.

Hắn là ngày hôm nay sẽ xảy ra vụ va chạm đi. Tyler là một anh chàng rất dễ thương cũng đối xử với cô rất tốt, sẽ rất đáng buồn nếu như cậu ấy bị như vậy. Cô cũng không muốn Isabella tò mò về bí mật của cậu chút nào vậy nên cô sẽ dùng vụ va chạm đó lại.

Đội ở nơi dễ xe tụt trước, cô thấy chiếc Chevy màu đỏ đỗ xe xong, người bước xuống và bắt đầu đếm: "Một...hai...ba." Bốn chiếc xe bỗng lao nhanh về phía Isabella đang đứng, tiếng la thất thanh đã vang lên đầy nhốn nháo.

Cô thì thầm chỉ đủ để cho mình nghe: "Nhận dạng: vụ va chạm trước mặt. Mệnh lệnh đưa ra: dừng lại." Ngay tức khắc bốn chiếc xe dừng lại như có thứ gì đó kìm hãm chúng lại vậy.

Tuy nhiên vụ việc không xảy ra thương tích gì nên cũng chẳng ai quan tâm tới điều đó. Duy chỉ có mấy người nhà Cullen là ma cà rồng, thánh lực hơn người nghe được những gì cô nói là ánh mắt trở lên phức tạp, hoang mang.

Edward tiến về phía cô bình thản mở miệng. "Đi thôi, cậu chưa ăn sáng."

"Edward không tò mò sao?" Cô nở nụ cười như có như không. "Bí mật của cậu tôi đã biết." Giọng điệu lơ đãng.

Cô trầm mặt xuống, cậu ta cố lục lọi tìm ra bí mật của cô. "Khi nào?"

Edward có vẻ không vui với ý nghĩ đó nhưng vẫn trả lời: "Đêm hôm ấy, cậu nằm mơ thấy nó." Cả hai đều biết đêm hôm ấy là đêm nào.

Mặt cô dần ra, hoà hoãn lại. Hai người cũng không nói nữa, im lặng đi đến nhà ăn. Sau đó lại một đường đi đến phía sau trường.

"Vì sao lại ngăn vụ va chạm lại." Edward mở miệng, cậu biết cô không phải là một người thích phiền phức, tại sao lại đi làm cái trò vô bổ ấy.

"Tyler mà bị thương thì mình sẽ rất buồn..." Cô còn chưa nói xong thì đã bị Edward đè xuống trông về mặt cậu rất giận dữ. Cô ngu ngơ, vì sao tự nhiên lại giận lên vậy, cô có nói gì sai sao.

"Cậu có biết mình sai ở đâu không." Edward trầm giọng, cố gắng áp chế cảm giác muốn bóp nát cô gái này. Anna suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Sau đó chính là cô bị cậu vạch cổ áo rồi thì tiếp đến là bị hút máu. Cô bị cậu hút máu đến choáng váng đầu óc. Cô yếu ớt lên tiếng: "Edward....dừng lại." kéo lại chút lý trí cho cậu.

"Không cho nghĩ đến người con trai khác, con gái cũng không được." Âm thanh cả giận, bỗng cô cảm thấy rất muốn cười.

"Ừ." Edward kéo cô dậy để cô ngồi vào lòng mình, cả hai im lặng hưởng thụ sự yên tĩnh vốn ít ỏi. Cậu giúp cô bóc chiếc kẹo mút, cô ngậm kẹo ngậm nghĩ một lúc nói.

"Thật ra mình không muốn Isabella tò mò về cậu."

"Ừ." Âm thanh của ai đó tràn đầy ý cười. Khoảnh khắc bình yên đó như thể là mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chuyện Cắm Trại

"Thế nào, bò sẽ đi đến La Push với bọn mình chứ?" Jessica hỏi Isabella, tuy rằng cô nàng không thích lắm cái tính của Isabella nhưng vì là bạn nên phải mời chứ.

"Tất nhiên rồi, mình chắc chắn sẽ đi." Isabella hứa một cách chắc nịch. Jessica gật gù đầu sau đó kéo tay Anna đi, rầm rì hỏi cô về chuyện của Edward.

Isabella cảm thấy mình có phải là quá khinh người hay không nhưng mà cô ta không tài nào thích nổi Anna dù rằng cô đối xử với cô ta rất tốt. Isabella lắc đầu, có lẽ cô ta đã nghĩ quá nhiều rồi. Anna dễ mến như vậy cô ta làm sao có thể ghét được cơ chứ.

_____ ta là vạch ngăn cách cảm giác đáng ghét _____

Mọi người ngồi trong chiếc Suburban của Mike tám chuyện rôm rả. Jessica dựa sát vào người cô hằm hè hỏi: "Khai mau quan hệ của bò với Edward ra sao rồi."

"Vẫn như vậy, Jess à ngày nào bò cũng hỏi không thấy chán sao?" Cô nhủ mảy cảm thấy cô bạn thật sự hết thuốc chữa. Jessica giận lẫy, thật sự muốn lấy dao bỏ đôi đầu cô ra để xem nó chứa cái quỷ gì mà cô có thể ngốc như vậy.

"Angela mình cảm thấy thật bị ai, mau an ủi mình đi." Jessica nhìn Angela bằng đôi mắt cún con, trên mặt viết rõ năm chữ 'mau an ủi tớ đi'.

Isabella cảm thấy kì lạ, sao cô ta lại bức tức khi Jessica nhắc đến mối quan hệ của Anna và Edward chứ. Khi họ đứng cạnh nhau cô ta cảm thấy có cảm giác như đồ vật của mình bị cướp vậy. Nhưng lại không thể không thừa nhận rằng họ rất hợp với nhau. Có lẽ cô ta bị choáng đầu rồi.

Khi đến nơi, Mike đánh lửa, ngọn lửa màu xanh rất đẹp và lạ mắt. Ngọn lửa cứ như cô vũ công đang nhảy múa điên cuồng. Mọi người đi dạo quanh bãi biển, Isabella bị ngã mấy lần lúc trên đường về chỗ cắm trại.

Cô thừa nhận nơi này khá đẹp nhưng không khơi dậy được hứng thú của cô, đơn giản vì những nơi đẹp hơn cô cũng đã thấy qua rồi.

Khi nhìn thấy vài người da đỏ, cô biết kịch tình lại sắp bắt đầu rồi. Mọi người chạy ra đầu sóng chơi đùa, chỉ còn lại cô, Isabella và Jacob. Cậu bé thật sự rất dễ thương, đáng tiếc mối tình đầu của cậu chưa bắt đầu đã kết thúc.

Ba người nói chuyện khá vui vẻ, cô đưa một thanh chocolate cho Jacob, cậu bé vui vẻ nhận lấy. Sau đó chính là đoạn Isabella và Jacob đi dạo.

"Chị hứa sẽ không nói cho ai hết." Isabella hứa với một giọng chắc nịch. Cô ta cảm thấy mình sẽ có một manh mối gì đó dẫn tới sự thật.

"Chị có biết truyền thuyết của bọn em không? Trong đó có một truyền thuyết nói về bọn người máu lạnh." Jacob bí hiểm kể.

"Bọn người máu lạnh." Isabella cố làm giọng tò mò.

"Đúng vậy chúng là những kẻ tàn bạo thích hút máu mà chỗ các chị gọi là..." Cậu bé kéo dài giọng, cô thêm vào: "Ma-cà-rông."

"Đúng vậy, đến đời ông cố của bọn em thì có thỏa thuận rằng bọn người đó sẽ không bước vào vùng đất của bọn em và bọn em sẽ không giao chúng cho người mặt trắng."

"Tuy nhiên đó là bởi vì bộ tộc của bọn em cảm thấy chúng đã không còn nguy hiểm nữa nên mới ký thỏa thuận này."

"Nếu đã không còn nguy hiểm nữa thì vì sao..." Isabella muốn nói thì bị cắt ngang: "Có phải bộ tộc của bạn em không tin vào bọn người máu lạnh ấy không?"

"Bingo, chị đoán đúng rồi, tuy rằng thậm chí ngay cả khi chúng đã được giáo hóa để sống hòa đồng trong đời sống thị tộc. Chị không biết đâu, để tồn tại, chúng có thể trở nên cực kỳ hung bạo..." Jacob gần từng tiếng như đã cân nhắc một cách kỹ lưỡng trước khi nói ra.

"Em nói "giáo hóa" có nghĩa là sao?"

"Nghĩa là chúng không được phép săn người. Và vì vậy, chúng sẽ phải săn thú..."

Isabella cố hỏi với giọng dửng dưng:

"Vậy, với nhà Cullen là sao? Họ cũng giống những người máu lạnh mà ông cố em gặp hả? "

"Không" Jacob dừng lại một cách đột ngột. "Chúng chính là người máu lạnh."

Tuồng như đã đọc được nỗi sợ hãi hiện lên trên mặt Isabella, Jacob mỉm cười hài lòng và tiếp tục kể:

"Giờ thì chúng đã có nhiều đồng bọn hơn, đó là một người đàn ông và một người phụ nữ, nhưng mà máu lạnh vẫn cứ là máu lạnh. Thời ông cố em, kẻ cầm đầu có tên là Carlisle. Hắn sống ở đây và đã bỏ đi trước khi người của chị đến." Jacob cố giữ cho sắc mặt thật nghiêm nghị, nhưng không khó khăn gì để thấy là cậu bé đang rất muốn mỉm cười(Trích chương 6 - Twilight).

Isabella gượng cười, da gà đã nổi hết cả lên nhưng vẫn giả vờ như dửng dưng với câu chuyện.

"Em kể chuyện rất hay." Tôi tán thưởng, cậu bé cười đắc ý ra chò. Sau đó Jessica và Mike tìm tới nói trời sắp mưa rồi tất cả mọi người thu dọn đồ đạc trở về Forks. Trước khi trở về tôi quay ra nói với Jacob.

"Khi nào đã có bằng và xe thì đến thăm chị nhé, chị sẽ đãi em một tách Capuchino và một bữa ăn ngon miệng."

"Thanh chocolate rất ngon chị ạ, em rất thích." Mắt cậu bé sáng lên khi nhắc về nó.

"Vậy khi nào em đến chị sẽ cho em một thùng, thế nào?" Cô nghiêng đầu, cười hỏi.

"Thế thì còn gì bằng." Cậu bé reo lên vui sướng. "Hứa nhé chị."

"Ừ, hứa." Nói rồi cô vẫy tay chào tạm biệt Jacob bước lên xe.

Hừm, kịch tình quân quả thật đúng là rất mạnh, rõ ràng không xảy ra vụ va chạm vậy mà Isabella vẫn tò mò về Edward được. Mà thôi, không nghĩ nữa dù sao loại chuyện kiểu này cũng đã xảy ra nhiều rồi, không còn đủ kích cô được nữa.

Chị sắp đến, phải chuẩn bị mọi thứ thật cẩn thận để chào đón chị ấy nữa chứ.

Chị, em nhớ chị nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Port Angeles

Isabella đau đầu, cô ta thực sự tức giận! Trong đầu cô ta cứ rối ren về mấy cái suy nghĩ Edward, à không, phải là gia đình Cullen liệu có phải là ma - cà - rông hay không.

Cô ta tìm trên internet, đã số cái nào cũng na ná nhau. Isabella bực bội vô đầu, rốt cuộc thì Edward là gì của cô ta mà cô ta cứ phải nghĩ về anh chứ.

Nhưng mấy cái ý nghĩ đó cứ luẩn quẩn trong đầu cô ta. Cả cái giấc mơ và những bài viết về ma - cà - rồng trên internet đó, cô ta không tài nào thoát khỏi nó!

Isabella mệt mỏi đến trường, cô ta đã làm xong bài tập và cô ta có chút gì đó gọi là tự mãn khi mình là người đầu tiên đến trường. Bàn ghế hơi ẩm và cô ta cảm thấy may mắn khi mình đã mang áo mưa.

Mike là người đầu tiên Isabella gặp trong trường sau khi cô ta kiểm tra lại cái mớ bài tập lượng giác của mình. Cậu chàng nói vài chuyện băng quơ với Isabella và nói rằng mình sẽ mời Jessica một bữa tối và cùng làm bài tiểu luận.

Có cái gì đó không đúng ở đây! Đó là ý nghĩ đầu tiên của Isabella khi Mike nói rằng sẽ mời Jessica nhưng cô ta cũng nhanh chóng gạt nó ra khỏi đầu và nghĩ rằng mình nên mừng thay cho cô bạn về điều này.

Nếu Anna ở đây hẳn cô sẽ mừng rơn, sự xuất hiện của cô rút cuộc cũng tạo ra hiệu ứng cánh bướm rồi, Mike đã không còn thích Isabella như trong nguyên tác nữa mà chuyển mục tiêu về Jessica rồi.

Jessica và cô gặp Isabella trong lớp lượng giác học, Jess mời cô ta đi Port Angeles vào tối mai vì cô nàng đã có một cuộc hẹn với Mike vào tối nay. Trong cả lớp tiếng Tây Ban Nha không ngừng líu ríu nói về điều đó, cô cũng mừng thay cho cô bạn. Isabella trông có vẻ mệt mỏi và nôn nóng, điều gì khiến cô ta trở nên như vậy?

Edward?

Anh đúng là tên đào hoa mà!!!

Cô thầm mắng trong lòng. Khi cả ba xuống nhà ăn trông cô ta có vẻ thất vọng khi nhìn về phía nhà Cullen thường ngồi. Đáng tiếc là ở đó không có ai ngồi. Cô nhếch mép, tò mò rồi sao nhưng đáng tiếc tôi mới là người chiếm thể thượng phong!

_____ Ta là ranh giới của điều gì đó không đúng _____

Port Angeles

Ba người cô, Jess và Angela vui vẻ đi lòng vòng quanh cửa hàng và đang cân nhắc chọn vài bộ đầm. Angela là một bộ màu hồng, Jess là màu xanh dài đến đầu gối, có quai đeo còn của cô là một bộ đầm màu trắng cúp ngực dài đến mắt cá chân, có đai lưng màu bạc. Isabella không mua gì chỉ bình phẩm vài câu sau đó nói rằng sẽ ăn tối với ba người bạn cô sau khi ghé qua tiệm sách.

_____ Ta là ranh giới đến tiệm sách _____

Isabella cắn răng cô ta cảm thấy mình quá thật đúng là bị sao quá tạ chiếu vào nên mới có thể bước ra ngoài đường vài bước đã đã gặp chuyện. Cô ta bị vấy hăm giữa đám thanh niên, hoảng sợ nắm chặt sợi dây xích rút ra từ chiếc túi xách.

Mặt Isabella trắng bệch dọa người, ánh mắt hoảng sợ như con thú bị lạc của cô ta khiến cho đám thanh niên cười sặc sụa. Khi chúng định bước lại gần thì ánh sáng bỗng chiếu qua từ góc phố, chiếc Volvo sáng bóng chạy đến.

Cô ngồi trong xe mở cửa ra, thờ dãi nhìn Isabella đang ngây người nói. "Thật đúng là không làm cho người ta hết lo, mau lên xe đi." Isabella cứng ngắt gật đầu rồi bước lên xe.

Khi cô ta nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Edward thì có chút sợ, cô ta chưa bao giờ thấy ánh mắt nào lại có thể lạnh lẽo đến như vậy. Không khí trầm lắng cứ như thế cho đến khi chiếc xe dừng lại nơi hai người Jessica và Angela đang đứng.

Cô kéo Isabella đến chỗ hai người họ. Kể ngắn gọn lại việc đã xảy ra với Isabella cho hai người biết.

"Thật on trời, may quá bỏ không có bị gì Bella ạ." Jessica vừa lo vừa mừng nói.

Angela cũng gật đầu theo, Isabella cảm thấy mũi mình có chút hơi cay, mắt mờ đi.

"Ừ may mà Anna tới kịp." Cô ta hít hít mũi, cố làm giọng bình thường. Bốn người đang nói thì có mái tóc màu nâu đỏ lướt qua má phải của Anna, cô bỗng đứng chôn chân tại chỗ vậy.

"Bỏ có sao không, Anna?" Jessica có chút lo lắng hỏi. "Mình không sao, ba người cứ về trước đi, mình sẽ về với Edward sau." Cô gượng cười nói. Ba người có chút nghi hoặc nhưng cũng không hỏi gì nữa mà lái xe về Forks.

Chưa kịp nhìn chiếc Mercury của Jessica đi khuất đã chạy vụt đi. Edward lo lắng cũng lái xe đuổi theo. Cô có cảm tưởng trong đời mình chưa từng chạy nhanh như thế. Hình ảnh hai bên đường cứ vụt qua, cô va chạm vào vài người người đi đường nhưng cô không quan tâm mà chỉ chăm chăm tìm kiếm bóng dáng có mái tóc màu nâu đỏ ấy.

Kìa rồi, người đó...khóe mắt của cô đỏ lên, nước mắt bắt đầu chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Người ấy...thật lâu rồi...cũng chưa có gặp.

"Chị, chị, chị, Phong Từ Huyền chị đứng lại cho em!" Cô hô lớn, có vài người đi đường ngoái lại nhìn, bóng dáng đó dừng lại. Cô giang tay ôm chầm lấy người đó, đầu dụi vào ngực của người đó...cảm nhận hơi ấm thân quen. Cô khóc nức nở.

"Chị, chị em nhớ chị...chị ơi!"

Sau đó có một vòng tay ấm áp dịu dàng ôm lấy cô, giọng nói trầm nhẹ như đàn vi-ô-lông-xen vang lên.

"Ừ, lâu quá không gặp chị cũng nhớ em Thần Nhi."

Chị, chị của em, cuối cùng thì chị cũng về với em, cô gào khóc trong ngực của Từ Huyền. Trời bỗng mưa như trút nước, dưới mưa vẫn có hai bóng dáng ôm nhau khóc.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 17: Bí Mật Của Anna?

Edward lao nhanh về phía cô nhưng Từ Huyền đã diu cô đi về phía của cậu. Từ Huyền ra dấu im lặng cho cậu rồi đưa Anna cho Edward. Cả hai lao nhanh trong màn mưa chạy về chiếc Volvo bạc sáng bóng của cậu.

Edward để Anna nằm đằng sau xe, cậu và Từ Huyền ngồi ở hai ghế trước, cậu bật máy sưởi lên. Khi đã thật sự yên vị, Từ Huyền mới lên tiếng. "Cậu muốn biết gì nào."

"Tất cả, cô là ai và cô ấy là ai?..." Cậu nhanh chóng trả lời. Giọng Từ Huyền có chút chế giễu cũng có chút hài hước đáp trả. "Cậu là gì của Thần Nhi mà muốn biết về quá khứ của con bé."

"Với việc cô ấy chắc chắn sẽ là người của tôi." Cậu không loạn mà rành rọt nói từng chữ.

"Ồ, tôi tán thưởng điểm này ở cậu đấy, chàng trai ạ."

"Kiếp đầu tiên tôi gặp con bé, nó tên là Lăng Y Thần, anh trai của nó là chồng của tôi, Lăng Vũ Hiên, tôi lúc đó tên là Phong Từ Huyền còn kiếp này tôi tên là Valerie Hilda." Valerie(từ giờ sẽ dùng tên này nhé) bắt đầu kể với một giọng bình thản.

"...Khi ấy hai người họ là hai đứa con cưng của Lăng gia, nói là thế chứ thực ra cũng chỉ là bán con cầu vịnh mà thôi..." Cô(Valerie) cười lạnh.

"...Lăng gia là một gia tộc sát thủ nên từ nhỏ hai người bọn họ đã trải qua rất nhiều lần suýt chết. Trong cả cái gia tộc ấy cũng chỉ có mỗi anh trai nó là thương nó thật lòng, người thứ hai là tôi."

"Tôi đến thế giới này là để tìm Hiên, em ấy cũng biết điều đó vì em ấy có thể cảm nhận được tôi và Hiên mỗi khi chúng tôi xuất hiện trong thế giới có sự có mặt của em ấy..." Cô cứ nói mãi, nói mãi cho đến khi khản cả giọng.

"Sao, khó tin sao?" Valerie cười nhạt, điều này muốn tin quả thật đúng là cũng quá khó cho người rồi.

"Quả thật là khó tin nhưng tôi tin cô ấy, kiếp này cô ấy là Anna de Vicent, kiếp này cô ấy yêu tôi, kiếp này cô ấy là cô ấy, tôi chỉ cần biết những điều đó là đủ rồi."

Lòng ngực của Edward đau nhói, khó thở như vạn tiễn xuyên tâm vậy!

Anna!

Cô ấy đã từng khổ sở như thế sao!!!

Valerie có chút tán thưởng nhìn Edward, cô lại nói tiếp. "Thực ra so với ai con bé cũng đều vô tình hơn, khi em ấy tự tay bắn chết Hiên, khi em ấy quyết tuyệt tự sát, khi em ấy vô tình dứt bỏ mọi người,...tôi đã không thể ngăn lại con bé."

Giọng cô gấp gáp, khó nhọc. Đôi mắt màu băng lam dao động kịch liệt như những con sóng mạnh mẽ đập vào đá ngầm.

"Cậu là người đầu tiên tôi thấy con bé thân cận như vậy, vì vậy nên hãy giữ nó cho thật chặt nhé. Nói từ này tới giờ tôi cũng chưa biết tên cậu." Giọng nói lại bình thản, đôi mắt lại là một mảnh lạnh nhạt.

"Edward Cullen."

"Rất vui được làm quen, nhờ cậu đưa chúng tôi về nhà của nó." Edward gật gù đầu, cậu phóng chiếc Volvo vun vút trong màn đêm đen tối.

Khi đến nơi, Valerie tự nhiên đẩy cửa bước vào nhà, cô lên lầu hai vào căn phòng bên phải phía cuối hành lang. Cô biết rõ con bé, nó sẽ không bao giờ

khóa cửa, nó sẽ vĩnh viễn giữ lại căn phòng bên phải phía cuối hành lang cho anh và cô.

Edward, cậu ta sẽ bế con bé về phòng của mình, cô cũng không cần quan tâm bởi vì đó là Thần Nhi nên cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ phải lo lắng!

Edward đặt Anna xuống giường, ánh mắt buồn rầu nhìn cô, cô đã phải chịu đựng nhiều như thế mà cho đến bây giờ cậu mới biết. Cậu bỗng hoang mang nhận ra là mình không biết tí gì về cô cả!

Nhưng...thời gian của cô và cậu còn nhiều, cậu sẽ không bỏ lỡ nữa. Ánh mắt của Edward dần dần trở nên kiên định.

Anna de Vicent!

Từ giờ, tôi sẽ chính thức khiến em thuộc quyền sở hữu của tôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17-2: Ngoại Truyện: Lăng Bích Thần

Ngoại truyện: Lăng Bích Thần

Xin chào, tôi là Lăng Bích Thần và cũng là cái người tên Anna mà mọi người hay biết đến ấy.

Lăng Bích Thần là tên thật của tôi hay nói đúng hơn là tên ở kiếp đầu tiên của tôi. Tôi có một người anh trai tên là Lăng Vũ Hiên, chị dâu là Phong Từ Huyền. Cái lần đầu tiên tôi gặp chị ấy là vào một ngày trời mưa, người chị ấy bêbett máu ở trong một con hẻm nhỏ tôi mà tôi vô tình nhảy qua(Các bạn không nhìn lầm đâu quả thật là tôi nhảy qua đó).

Tôi cứu chị ấy, đây là lần đầu tiên tôi cứu người chứ không phải là giết người!

Đúng! Đây là lần đầu tiên tôi cứu người. Lăng gia chúng tôi là một gia tộc sát thủ nên các đứa trẻ trong Lăng gia từ bé đã biết cái gì gọi là giết chóc!

Lăng Bích Thần tôi lúc ấy cũng rất ngây thơ, cũng rất thích đọc ngôn tình, tiểu thuyết, xem anime dù rằng tôi là một sát thủ. Tôi được như thế cũng đều là nhờ tôi là đại tiểu thư - chỉ thứ nhất - con gái của gia chủ Lăng gia. Tất nhiên "thành tích" của tôi cũng không yếu kém mà phải được tôn là thiên tài sát thủ, chỉ sau anh trai tôi.

Mọi chuyện cứ tưởng như thế là qua hết một cuộc đời nhưng bị kịch bắt đầu vào năm tôi 18 tuổi!

Ba tôi muốn anh trai cưới một vị tiểu thư nào đấy của một gia tộc lớn nhằm giúp Lăng gia vang danh càng xa dù rằng ông ấy biết anh trai đã có chị Từ Huyền. Gia tộc tranh đoạt bình thường đã đủ kinh khủng huống chi là đây là gia tộc sát thủ.

Lúc đó tôi mới hiểu lòng người âm lạnh!

Lúc đó, cái lúc mà tôi nhìn ba tôi - người tôi một mực kính trọng chính tay giết chết vợ mình vì có một người phụ nữ khác có nhiều tiền tài, quyền lực hơn nguyện ý ở bên ông ấy, tôi mới biết, mình thật ra chỉ là một con cừ non ngây thơ thật thà được anh trai bảo bọc mà thôi!

Sau đó chính là chuỗi tháng ngày sống trong máu. Đi đến đâu tôi cũng thấy tay mình dính đầy máu. Nụ cười của tôi đã không còn ngây thơ nữa, thủ đoạn của tôi đã không còn do dự nữa!

Vì giúp anh trai mình gia tăng thế lực chống lại cái người tôi đã từng gọi là ba ấy, tôi sẵn sàng giết bất cứ ai, tôi sẵn sàng cho bọn họ qua thế giới bên kia.

Tôi đã không còn ngây thơ nữa rồi liệu anh trai có còn thích tôi nữa không? Vậy nên lúc nào tôi cũng đeo bộ mặt ngây thơ giả tạo ấy khi ở bên anh trai.

2 năm sau, rốt cuộc anh trai cũng đã lật đổ ông già đó, rốt cuộc ba người chúng tôi cũng có thể hạnh phúc!

Nhưng...

Ông trời hình như đang ghen với hạnh phúc của chúng tôi nên lại đẩy chúng tôi vào tuyệt cảnh!

Ba người chúng tôi không ngờ Minh - người tuyệt đối trung thành bên người anh trai vậy mà lại phản bội. Anh trai bị bắt, anh trai tôi là một siêu sát thủ làm sao có thể dễ dàng bị bắt như thế?!!

Minh nói hắn đã hạ độc anh trai bằng một loại thuốc độc không màu, không mùi, không vị đã thất truyền từ lâu và không có thuốc giải từ những ngày đầu tiên hắn đi theo anh.

Lí do ư?

Đơn giản là hần cảm thấy hần mới là người xứng đáng đứng trên đỉnh tam giác chứ không phải anh, hần nói một người như hần làm sao có thể như một con chó mặc cho người sai bảo.

Tôi biết mình không thể đấu lại hần, người của tôi lại càng không thể đấu lại người của hần nên tôi tự tay bắn một phát xuyên tim anh trai!

Tôi không muốn chị phải đau khổ khi giết người mình yêu, thà để chị hận tôi còn hơn là để tôi thấy chị đau khổ, tôi rất yêu anh trai nhưng tôi cũng rất yêu chị!

Ngoài anh trai thì cũng chỉ có chị là người quan tâm tôi thật lòng. Thực ra tôi không nói cho chị biết rằng, tôi biết chị là người đến từ 1000 sau, tôi cũng không kịp nói cho chị biết bởi vì tôi đã tự sát ngay sau khi bắn chết anh trai.

Tôi không muốn sống trong nỗi áy náy suốt cả cuộc đời còn lại!

Xin lỗi anh, xin lỗi chị! Nếu có kiếp sau em nguyện trả giá cho tội lỗi ngày hôm nay của mình, dù em có phải sống trong địa ngục đi chăng nữa!

Trước khi mất đi ý thức tôi nghe thấy chị hét gọi tên tôi. Chị em xin lỗi!

_____ Ta ranh giới ngăn cách sự áy náy của Tiểu Thần _____

Khi mở mắt ra, trước mặt tôi là khuôn mặt hiền từ của một ông lão râu tóc bạc phơ, lão nói lão là vị thần cai quản số mệnh trên thiên giới.

F***, điều này khiến một người đi theo chủ nghĩa thuyết vô thần như tôi muốn hóa đá(mặc dù tôi thật sự bị hóa đá).

Biết lão nói gì với tôi không? Lão nói lão *vô tình* viết nhầm mệnh cách của ba người chúng tôi, chỉ đúng duy nhất một điều là thật sự là có một sợi dây buộc chúng tôi lại với nhau.

Lão nói với tôi, lão cho tôi, chị Từ Huyền và anh trai có khả năng xuyên qua các thế giới khác nhau, có thể gặp nhau. Cho đến khi cả ba tìm đều có được hạnh phúc của chính mình thì khả năng này sẽ dừng lại.

Tôi hỏi lão tại sao không cho chúng tôi hạnh phúc luôn mà còn phải để chúng tôi đi tìm hạnh phúc?

Lão nói. "Hạnh phúc của chính mình thì chính mình tìm." Tôi đã suy nghĩ câu nói ấy của lão thật lâu.

Thế rồi tôi xuyên hết kiếp này đến kiếp khác, cho đến khi tôi gặp được Edward ở kiếp này tôi cảm thấy dường như tôi đã hiểu được điều mà lão nói.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18-1: Chạy Trốn

Valerie phóng chiếc Mercedes A-Class băng băng trên con đường đầy nắng. Chiếc xe chạy rất nhanh, Valerie vốn thích tốc độ việc cô ấy chạy nhanh như vậy cũng là chuyện bình thường.

Từ cái hôm mưa ấy cũng đã trôi qua hai ngày, hôm nay là ngày Valerie đi học. Có chị ấy ở bên quả thật đúng là may mắn bởi vì chị ấy không có bị bệnh mù đường như cô(Dinh:cô không cảm thấy xấu hổ khi nói ra câu ấy sao?!).

"Chị, anh ấy ở thế giới này à?" Anna lên tiếng hỏi, tuy không nói tên nhưng cả hai đều cô đang hỏi đến Hiên - anh trai cô. Trong những kiếp trước, có năm kiếp cô xuyên qua gặp Valerie và anh trai. Lão thần số mệnh cho chị ấy xuyên qua những kiếp khác nhau để tìm anh trai, còn anh trai lão cho anh xuyên qua nhiều thế giới khác nhau cũng là để tìm chị và cô - hai người con gái quan trọng nhất cuộc đời anh.

"Ừ, tuy rất nhạt nhưng chị có thể cảm nhận thấy anh ấy đang ở đây." Valerie trả lời trong giọng ần chứa chút vui sướng, cũng phải thôi đã hai kiếp liền rồi cô chưa có gặp Hiên. Không biết kiếp này anh ấy sẽ là thân phận gì đây, Valerie cong môi cười xấu xa.

Cô nhìn Valerie cười mà thầm ảo não, khẳng định là chị ấy lại nghĩ xấu về anh rồi. Thật ra ngoài cô ra cũng không có ai biết cái con người mặt vụn năm băng son chính là một hủ nữ chính hiệu đi.

"Đến nơi rồi, xuống thôi." Giọng của Valerie kéo cô trở về với thực tại. "Vâng." Khi cả hai bước ra liền có vô số ánh mắt nhìn đến, điều này là tất nhiên, hai mỹ nhân đứng với nhau không nhìn chẳng lẽ lại đi ngắm phong cảnh.

"Annnnaaaaaa, nói mau mỹ nhân này là ai?" Từ xa đã nghe thấy giọng nói hoa trương của Jessica, cô nàng này vẫn luôn năng động như vậy.

Anna cười như gió xuân trả lời. "Đây là chị của mình, Valerie." Lại quay ra nói với Valerie. "Chị đây là Jessica, hai người làm quen đi, có gì thì chị cứ hỏi cô ấy, em đi trước." Sau đó chính là bóng dáng ngày càng thu nhỏ của cô trong mắt của hai người kia.

"Chị Valerie, Anna thật là vô tâm, lại bỏ em đây để đi gặp cái tên Edward đó." Jessica bĩu môi oán thán một chút rồi sau đó quay ra lú lú với Valerie. Valerie run rẩy khóe miệng, Anna em được lắm, dám vứt chị ở đây để đối phó với cái loa phát thanh này còn em thì đi tìm trai hã, đợi em về thì sẽ biết tay chị.

Cô chạy một đường ra phía sau trường, chỉ thấy Edward đã ngồi ở đó. Tâm tình rạo rực bỗng dưng lắng xuống, chân bước bỗng như nhẹ bằng cô không muốn phá đi sự yên tĩnh này.

"Lại đây." Edward mở miệng. Cô cũng vui vẻ bước đến, ngã đầu lên chân cậu. "Hôm nay rất vui." Cô vẫn cười, kì lạ, cô cười vì cái gì vậy?

"Ừ."

Cô bóc kẹo mút cho vào miệng, vị máu tràn ngập khoang miệng. Cô bỗng nhớ tới một người đã từng đối xử với cô rất tốt, là ai nhỉ? Người đối tốt với cô rất nhiều, cô nhớ được họ nhưng người này cô lại không nhớ được.

Tại sao không nhớ được?

Tại sao lại không nhớ được?

Sao lại muốn khóc???

"Nếu đã không nhớ được thì đừng cố nhớ, càng muốn lại càng không được, tự dưng sẽ có ngày nhớ lại được thôi." Giọng cậu như cây dương cầm vang bên tai bình ổn lại sống ngầm trong lòng cô. Tay cậu nhẹ nhàng lau đi nước mắt sớm đã vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Thì ra nước mắt sớm đã rơi...

"...Có cậu bên cạnh thật tốt..." Cô nhìn Edward cười thật tươi.

...Bởi vì có cậu, mình mới không cảm thấy sợ hãi nữa...

...Tôi hiểu được ý của lão rồi, thần số mệnh à...

"Ừ."

Gió nhẹ nhàng thổi qua, khẽ khàng len lỏi vào lòng của ai đó.

"Vào lớp thôi." Edward nhắc nhở.

Cô đứng dậy, tay nắm lấy bàn tay to lớn lạnh giá của Edward. Cậu hơi ngạc nhiên nhưng sau đó cũng cười, cúi xuống áp môi của mình vào môi cô, vị máu cùng hương oải hương tràn ngập khoang miệng của cả hai.

_____ Ta là ranh giới phân cách cảnh ngọt ngào của hai đứa _____

Valerie nhìn thấy Anna, lo lắng, quả thật Valerie lo lắng, cô chỉ muốn lớn tiếng quát con bé đừng đến chỗ này, đừng đi đến đây, đừng đi đến đây,...Anna!!!

"Gặp lại em rồi, Thần Nhi." Giọng nói ôn hòa, khuôn mặt đẹp như tượng tạc nhưng lại khiến cả người cô cứng đờ. Dòng trí nhớ bỗng hiện về, ập đến như một con lũ.

"Tôi là Mặc Huyền, còn em."

"Em đúng là đồ ngốc."

"Em không thấy đau hay sao?"

"Em có biết tự chăm sóc cho chính mình không đấy?"

"Dừng lại mau, em có biết mình đang làm gì không?!!"

"Em đúng là rất vô tình mà." Mặc Huyền, giọng nói ôn hòa, khuôn mặt cũng dịu dàng như vậy. Nụ cười như nắng ấm.

Là người mà cô vô tình bắn một phát xuyên tim!

Một phát súng không do dự!

Cô nhớ khi mình bắn anh, cô đã nói. Mặc Huyền, sai lầm lớn nhất của cuộc đời anh chính là đã cứu một người như tôi."

Súng vô tình...

Lời nói cũng rất vô tình...

"Gặp lại em rồi, Thần Nhi."

Đến cuối cùng anh cũng không hận cô, mà là cho cô một nụ cười dịu dàng như trước đây...

Tại sao anh không hận tôi?

Tại sao?

_____ Ta là ranh giới kí ức _____

Cô chạy như bay không theo phương hướng nào cả, chỉ biết rằng cô phải chạy khỏi nơi đó thật xa, cô không biết phải đối mặt với Mặc Huyền như thế nào cả. Cô thật ngốc, qua bao nhiêu kiếp người đáng lẽ cô phải hiểu trốn tránh không thể giải quyết vấn đề...nhưng cô lại không thể ngừng chạy trốn, chạy khỏi nơi có những người cô đã từng tổn thương.

Rõ ràng là phải đối mặt lại không thể ngừng chạy trốn.....

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 18-2: Ngoại Truyện: Gặp Em - Mặc Huyền

Ngày anh gặp cô là một ngày trong xanh dịu nhẹ. Gió hôm ấy thổi tung mái tóc đen tuyền của cô, nhưng cảnh thì đẹp mà người lạnh lẽo trái tim anh lúc đó biết cái gì gọi là rung động.

Khi anh đến gần cô đã rất cảnh giác nói. "Tránh xa tôi ra nếu anh không muốn đầu mình bị lia khỏi cổ"

Anh bật cười, lời nói gai nhọn nhưng ẩn ý thực chất là quan tâm. Chẳng lẽ đây là tsundere trong truyền thuyết. Cô tức giận, anh ta bị điên sao cô đã nói vậy mà còn không chịu đi.

"Tôi tên là Mặc Huyền, còn em." Anh cười dịu dàng hỏi. Cô ngây người, ông anh này sẽ không phải là bị bệnh gì khó nói chứ, bộ không thấy người cô bê bết máu hay sao?!!

"Tại sao tôi lại phải nói cho anh biết..." Cô nhíu mày đáp trả nhưng một lát sau lại không được tự nhiên nói. "...Bích Thần...tên của tôi là Lăng Bích Thần." Anh thấy thế cười cang hoa trương, thật sự là tính tsundere.

Nhưng sau đó cô ngắt đi...

Khi tỉnh dậy, cô đã thấy mình nằm trong một căn phòng trắng toát, tay cầm kim tiêm, trong phòng còn thoang thoảng mùi khử trùng. Cô không thích cái mùi này, thật khó chịu. Cô giật kim tiêm ra khỏi tay rồi xuống giường đi xem xét xung quanh.

Ai hào tâm đưa cô vào bệnh viện thế này, cô ngồi dựa trên bệ cửa sổ phòng phóng mắt nhìn xung quanh. Sẽ không phải là tên điên đó chứ, cô cau mày lắc đầu không cho phép bản thân mình nghĩ nữa.

Im lặng ngồi một lúc thì cô ngủ quên mất, khi đó cô mơ màng nghe thấy một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai.

"Em đúng là đồ ngốc."

Anh bắt đầu nhìn người con gái đang ngủ mê mệt trên giường, cảm thấy rất không biết cách chăm sóc cho bản thân. Ở cô lúc nào cũng phát ra một loại tang thương nhân nhật làm anh đau lòng. Điều gì khiến cô trở lên như vậy?

Lần đầu tiên, Mặc Huyền nghiêm túc suy nghĩ về một chuyện gì đó.

Sau đó là khoảng thời gian anh và cô cùng nhau sống chung dưới một mái nhà. Thời gian dài ở bên nhau, cô cũng dần mở lòng với anh hơn.

Lần đầu tiên, Mặc Huyền cảm thấy hạnh phúc đến thế.

Có một lần cô nấu ăn cắt nhầm vào ngón tay, tuy không sâu nhưng lại chảy máu khá nhiều, cô nhìn một chút rồi cũng mặc kệ. Mặc Huyền nhìn thấy vậy, bắt đầu đi áp chế kéo cô ra sofa, ấn cô ngồi xuống còn mình đi lấy hộp y tế. Khi dán xong băng cá nhân anh có chút tức giận hỏi cô.

"Em không thấy đau hay sao?"

"Không liên quan đến anh." Cô nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ liền đi về phòng của mình, để lại đằng sau là Mặc Huyền đang ngây người.

Không liên quan đến anh, không liên quan đến anh, không liên quan đến anh,...

Anh cười chua xót, quả thật đúng là cô bị thương đâu có liên quan đến anh, tại sao anh lại phải tức giận?

Một thời gian sau, cô lần đầu tiên gặp Phong Tử Huyền sau ba kiếp người! Cô lúc đó không biết mình nên làm gì? Phải nói gì đây? Đến cuối cùng là Tử Huyền đến trước, cả hai đánh một trận người sống ta chết, dứt khoát giải quyết mọi chuyện một lần.

Cả hai sau đó phải nhập viện điều dưỡng, chữa trị một thời gian dài.

Khi tỉnh dậy, người đầu tiên cô gặp là Mặc Huyền. Anh bắt lặc nói với cô. "Em có biết tự chăm sóc cho chính mình không đấy?"

"..." Cô quay đầu đi không nói gì, anh cũng triệt để im lặng.

Một thời gian nữa, cô gặp phải một nhóm sát thủ được phái đến giết Mặc Huyền. Khi đó cô cùng chị Tử Huyền không có nhà, nếu không hẳn cũng sẽ không bị bắt đi.

Ở chung với hắn một thời gian dài, đến bây giờ cô mới phát hiện hắn là đại thiếu gia của một gia tộc lớn bị người truy sát. Nhưng hắn dịu dàng như vậy chắc trên người chẳng biết một tí võ nào đâu, nếu không thì sao có thể bị bắt đi dễ dàng như vậy cơ chứ.

"Dừng lại mau, em có biết mình đang làm gì không?!!" Đó là câu đầu tiên anh nói với cô kể từ khi mình bị bắt. Tất cả đều là bởi vì cô đến nơi của đám sát thủ này.

Cô cau mày, nhiều sát thủ như vậy hơn nữa thân thủ lại rất giỏi, hai người bọn cô tuyệt đối không thể đấu lại được. Cô liếc mắt nhìn Tử Huyền, chuyện cần giải quyết cũng đã giải quyết rồi, cô cũng không còn gì hối tiếc.

Tử Huyền nhìn thấy ánh mắt của cô, chị sùng sốt một chút nhưng rồi cũng gật đầu cười. Cô cũng gật đầu rồi kiên quyết quay đi.

Giờ súng lên...lạnh lùng..bắn một phát súng về phía...Mặc Huyền!

Mặc Huyền nhìn vết máu bắt đầu loang nhanh trên áo mình, chua xót cười. "Em đúng là vô tình mà."

Cô coi như không có gì lãnh tĩnh nói. "Mặc Huyền, sai lầm lớn nhất của cuộc đời anh chính là đã cứu một người như tôi."

Anh nghe giọng của cô lạnh nhạt, mặt lạnh nhạt nhưng mắt lại là cả một mảng dao động bất chợt nhớ lại lần đầu tiên mình gặp người con gái đó, cô cũng như thế này.

Anh bất chợt dịu dàng cười, suy yếu nói. "Gặp lại em rồi, Thần Nhi." Sau đó là cả một mảng tối đen.

Cô lại tự sát, bất chợt cô nhớ đến ngày đó mình và anh trai cũng như vậy.

Trước khi mất đi ý thức cô đã nghĩ..

Tại sao lại không hận cô?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 19: Đêm

Kể từ ngày hôm đó tới nay đã là một tuần. Đã một tuần rồi cô chưa hề đặt nửa bước chân đến trường. Không phải là cô không muốn đến mà là ở đó có người cô không thể đối mặt.

Valerie lo lắng nhìn một chút rồi cũng đến trường, chỉ còn lại cô trong căn phòng khách vắng lặng. Mọi chuyện thật khó khăn đối với cô trong thời gian qua khi mà sự áy náy cứ đè nặng tâm trí cô.

Mệt mỏi!

Cuốn tiểu thuyết 'Mặt nạ DaVinci'* bị vất lăn lóc trên bàn, cô chẳng có tâm trạng đâu mà đọc nó nữa. Cô ngả người nằm dài xuống chiếc sofa màu

trắng, tay gác lên trán, ánh mắt vô thần nhìn trần nhà.

* Mật mã DaVinci: Nội dung cuốn tiểu thuyết kể về âm mưu của Giáo hội Công giáo La Mã nhằm che giấu sự thật về Chúa Jesus. Truyện ám chỉ Tòa thánh Vatican biết rõ âm mưu này từ hai ngàn năm qua nhưng vẫn giấu kín để giữ vững quyền lực của mình. Sau khi vừa xuất bản, cuốn tiểu thuyết đã khơi dậy mạnh mẽ sự tò mò về Chén Thánh và vai trò của Mary Magdalene trong lịch sử Giáo hội Công giáo trên khắp thế giới.

Mật mã Da Vinci nhận được nhiều phê bình sâu sắc. Những người ủng hộ cho rằng quyển tiểu thuyết rất sáng tạo, đầy kịch tính và làm cho người xem phải suy nghĩ. Người chỉ trích thì cho rằng quyển sách không chính xác và viết rất kém, những chỉ trích còn lên án các ẩn ý xấu của Dan Brown về Giáo hội Công giáo.

Cô bắt chọt muốn nghe nhạc nhưng nhận ra bây giờ chỉ có mấy bài hát cổ lỗ sĩ mà thôi, thật sự là không thể nào chấp nhận được mà. Thôi thì mình tự hát vậy.

"Escaping nights without you with shadows on the wall

My mind is running wild trying hard not to fall

You tell me that you love me but say I'm just a friend

My heart is broken up into pieces

'Cause I know I'll never free my soul

It's trapped in between true love and being alone

When my eyes are closed the greatest story told

I woke and my dreams are shattered here on the floor

Why oh why tell me why not me

Why oh why we were meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why

I wanna love you

If you only knew how much I love you

So why not me

The day after tomorrow I'll still be around

To catch you when you fall and never let you down

You say that we're forever our love will never end

I've tried to come up but it's drowning me to know

You'll never feel my soul

It's trapped in between true love and being alone

When my eyes are closed the greatest story told

I woke and my dreams are shattered here on the floor

Tell me baby...

You won't ever know

How far we can go (go)

You won't ever know

How far we can go (go)

(why not me, why not me, why not me)"**

Nước mắt cứ thế chảy ra từ khóe mắt, cô bật cười, tiếng cười mỉa mai. Từ khi nào cô lại mít ướt thế?

*Why not me: Một bài hát của ca sĩ Enrique Iglesias.

Đến chiều, Valerie đi học về và chị ấy đã thấy cái khuôn mặt nhếch nhác của Anna. Valerie tức giận, chị kéo cô dậy tát một cái thật mạnh vào mặt cô, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng hiện lên một mảng đỏ rực.

Cái cảm giác nóng rất nhanh chóng kéo Anna từ trạng thái mơ màng ra, cô biết Valerie đánh cô vì điều gì.

"Chị thật thất vọng về em đó Anna, đây không phải là em, không phải là cô em gái mà chị thường hay biết. Chị cho em thời gian từ chiều nay cho tới sáng mai, nếu em không trở về trạng thái bình thường thì em không cần gọi chị là chị nữa!!!" Nói rồi chị nhanh chóng đi lên lầu, đóng cửa một cái thật mạnh, hẳn là chị ấy rất tức đi.

Cô cũng mệt mỏi mà bước chân về phòng, hai người chưa nói chuyện được câu nào đã tan rã trong không vui.

Đêm đến, Anna không tài nào ngủ được, cô ngồi uống trà trên ban công của mình, phóng tầm mắt ra xa cũng chỉ thấy độc cây là cây, xung quanh tĩnh lặng như thể chỉ cần một tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Đêm...lúc nào cũng thê lương như vậy!

Không gian bỗng vắng vẻ một chút, hình dáng của Edward xuất hiện trên ban công.

Có một cơn gió nhẹ bỗng thổi qua, làm dịu đi cái không khí trầm thấp ấy.

"Thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu, Anna." Cậu cất nhẹ giọng.

Cô nhìn cậu khanh khách cười, nói. "Edward cũng đâu có ngủ đâu."

"Anh là ma cà rồng, không thể ngủ được."

"Xin lỗi." Cô vẫn nở nụ cười như mọi ngày nhưng sao cậu lại cảm thấy chán ghét cái nụ cười đó đến thế.

"Nếu không muốn cười thì đừng cười, khóc ra phải sẽ tốt hơn sao, tại sao cứ phải miễn cưỡng?"

Cô nghe cậu nói thế cũng bắt đầu mênh mang, tại sao lại cứ cười trong khi khóc sẽ thoải mái hơn? Tại sao a?

Một người đã sống qua nhiều kiếp như cô cũng không tài nào biết rõ.

Cô lắc đầu không nghĩ nữa, kéo Edward ngồi xuống bên cạnh mình cô vẫn cười nói. "Em không ngủ được, anh cũng không ngủ được vậy thì nghe em nói đi."

Sau đó cô nói rất nhiều, rất nhiều. Cậu cũng im lặng lắng nghe, lắng nghe. Từ cuộc nói chuyện này Edward cũng biết thêm rất nhiều điều về Anna, lại càng thêm thương tiếc đáng người nhỏ bé trước mắt.

"Anh hát ru cho em nghe đi." Cô thoải mái dựa vào người Edward, giọng điệu mui phần lười biếng.

Edward cũng không nói gì mà chỉ bắt đầu hát, giọng cậu du dương, trầm thấp dẫn dắt Anna đi vào giấc ngủ say.

Đặt người con gái đang ngủ say trong lòng xuống giường, đắp chăn thật cẩn thận lại nhìn thêm một lúc nữa, cậu mới luyến tiếc rời đi. Giọng cậu như gió thoảng, Anna lại ngủ say nên chẳng hay biết.

"Em đúng là không hề biết chăm sóc bản thân."

Bóng dáng của cậu biến mất trong màn đêm đen tối.

Dinh: Ta cảm thấy hình như truyện của ta càng ngày càng có mùi câu huyết thì phải á.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.